

ÇAĞDAŞ DRAMA DİZİSİ

Bu dizi Aziz Çalışlar'ın yönetiminde
hazırlanmaktadır.

Bu kitap, İstanbul'da, Can Yayınları'nda dizildi,
Özen Basımevi'nde basıldı.(1990)

Aslıhan, Mustafa
32

Manuel Puig
ÖRÜMCEK
KADININ
ÖPÜCÜĞÜ

OYUN

Türkçesi
ÜLKER İNCE

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Babalı Cad. Sıhhiye Apt. No: 19 Kat: 2, Cağaloğlu, İstanbul
Telefon: 528 61 13, 513 51 88

Özgün adı:
O Beijo Da Muelhef Aranha

OYUN ÜZERİNE

ÜLKER İNCE

Manuel Puig, *Örümcek Kadının Öpücüğü*'nü ilk kez 1976'da roman olarak yayınlamıştı, daha sonra bunu sahneye uyarladı. Herhalde roman bu işe oldukça elverişliydi, çünkü diyalog biçiminde yazılmıştı. Puig'in bu denemesi türünün ilki değildi, İspanyol yazınında daha eski ve ünlü bir örneği vardı: 15. yüzyılda Fernando de Roja böyle diyaloglu bir roman yazmıştı. İspanyol yazınının bir klasiği durumuna gelen bu roman, *La Celestina* da birçok sahne uyarlamalarına konu olmuştu. Yakın bir geçmişte de yapıt İspanya'da başından sonuna kadar hiç eksiksiz temsil edildi.

Puig'in sahneye uyarladığı *Örümcek Kadın*, bilindiği gibi, sinemaya da uyarlandı. Arjantinli yönetmen Babenco tarafından Leonard Schrader'in senaryosuyla Brezilya'da filme alındı. İlk kez 1981 Nisanında İspanya'nın Valencia kentinde sahnelenen oyun daha sonra uzun süre Madrid'de sahnelendi. Güney Amerika'da da hâlâ oynuyor.

Vargas Llosa'nın *Kathie ile Hippopotam*'ında olduğu gibi, *Örümcek Kadın*'da da başlıca eylem bir öykü anlatma eylemidir. Puig'in oyununda aynı hücreyi paylaşan iki mahkûm görürüz, ikisi de topluma karşı işlenmiş bir suç yüzünden içerde yatmaktadır. Biri terör eylemlerinden, öteki küçük oğlanları baştan çıkarmak suçundan. Bir eşcinsel olan Molina dokuz sahneye bölünmüş oyunun iki perdesi boyunca Valentin adlı devrimciye çocukluğunda görüp sevdiği bir filmi anlatır. Romanda da önemli bir rol oynayan (iki

gerçek, üçü uydurma) beş film yerine, bu oyunda, Puig Molina'ya yalnızca tanınmış bir film olan *Kedi İnsanlar*'ı (1943) anlatır. Bilinmeyen bir film yerine Puig'in bilinen, klasik bir film kullanmayı yeğlemesinin nedeni metin dışı anıştırmaların anlaşılmasını, onlarla oyun arasında koşutluk kurulmasını kolaylaştırmak olabilir, (kuşkusuz filmi bilen izleyiciler için) ama bu buluşun oyuna sağladığı olanaklar yalnızca bununla sınırlı kalmaz. İlgi alanını iki kişiyle ve dar bir hapisane hücresiyle sınırlayan oyuna hareket rahatlığı verir, (ses bantlarının da katkısıyla) eylemin gelişmesi için gerekli dış ögeyi sağlar.

Film anlatma buluşu gerçekten de çok zekice bir buluştur ve Puig bunu birçok amaca birden hizmet edecek biçimde kullanır, böylece oyunun gelişimi içinde ona önemli bir işlev yükler. Oyundaki kişiler için Molina'nın anlattığı film dışında kaçacak bir yer yoktur; Molina, erkek bir Şehrazat gibi belki de başlangıçta yalnızca Valentin'in dikkatini oyalamak için anlatır öyküsünü, ama giderek bu bir gereksinime, sığınağa, paylaşımına, dostluğa dönüşür ve sonunda Molina Valentin'in öylesine güvenini kazanır ki, terör eylemleri konusunda yetkililerin kendisinden öğrenmesini istedikleri bilgileri onun ağzından (istemeden) alır.

Oyun, aralarındaki ilişki fiziksel birleşmeye kadar varan, apayrı yapıda olmaları gereken iki kişinin karşılıklı etkileşimini sergiler. Bu karşılaşmadan her ikisi de değişmiş, bir şeyler öğrenmiş olarak çıkarlar. Oyunun sonunda Valentin'in söylediği gibi, Molina "hapisanede onurunu ne olduğunu" öğrenir, ama işin tuhafı Molina'ya durumundan utanmayı öğreten Valentin de aslında bunu Molina'dan öğrenmiştir, katılmış inançlarını birkaç küçük soruyla yıkan Molina'dan. Puig tiyatronun temel ögesi olan diyalogu büyük bir ustalıkla kullanır, diyalogun akışı içinde insan psikolojisinin gizli köşelerine kolayca uğramakla kalmaz, ayrıca, birtakım yerleşik kavramları, kafalarımıza yerleşmiş davranış kalıplarını da sorgular: Güç ile güçsüzlük, baskı ile boyun eğiş, erkeklik ile kadınlığın rolü, duygusallık ile kaba güce dayalı yüreklilik; bunların hepsi daracak bir hücrede, çarpıcı bir karşıtlık içinde sınavdan geçirilirler. Hücre bütün küçüklüğüne, kapalılığına karşın, dış dünyayı da içinde barındırır. Bu yalnızca film ve ses bantları aracılığıyla dış dünyaya canlı ve anlık göndermelerle sağlanan bir şey değildir, aynı zamanda, iki kişi arasında dostluk, çekişme, birbirine gereksinme ve düşmanlık, birbiri üzerinde güç denemesi gibi bütün insan ilişkilerine egemen

olan ögelerin varlığı yüzündendir. Molina ile Valentin bir anlamda birbirlerinin tam tersidirler, ama birtakım özellikler hep birinde, birtakım özellikler hep ötekinde olarak gösterilmez; ikisi arasındaki bencillik, dostluk duygusu, üstünlük, zayıflığın el değiştirdiğine de tamik oluruz.

Puig, oyununun sonunda az görülen bir uygulamayla, geleceğe sıçrama yaparak, perde kapandıktan sonraki olaylar konusunda ki merakımızı doyumlamakla kalmaz, oyuna daha başka bir açılım verir. Molina belki Valentin'in sandığı gibi bencilce olmayan bir nedenle ölmemiştir, ama daha az soylu bir amaç için öldüğünü de kim söyleyebilir?

KİŞİLER

MOLINA
VALENTIN

DEKOR

Buenos Aires'te, Villa Devoto Hapishanesi'nde bir hücre. Sahne gerisinde, hapishanenin öteki bölümlerine açılan, tel örgülerle kaplı, eğik koridorlar. Hücresinin kapısında demir parmaklıklar vardır. Günün değişik saatleri için üç değişik ışık kullanılır: Gündüz için sarı, güneş battıktan sonra elektrikler yakıldığı zaman portakal; gecenin geç saatlerinde, hapishanenin ışıklarının söndürüldüğü zamanlar için mavi. Oyuncular çoğu kez sahne gerisindeki yumuşak renkli ışıkla karşılık oluşturacak biçimde, parlak ve keskin bir ışıkla aydınlatılırlar.

Ne zaman der biraderler.
kelesder yörünler
kumar ruyluysa ahdmez mi?

BİRİNCİ PERDE

BİRİNCİ SAHNE

(Sahne timsüyle karanlıktır. Beyaz ışık, birden, yerde sırtları birbirlerine dönük oturan MOLINA ile VALENTİN'in başlarını yakalar.)

MOLINA: ...onda tuhaf bir şeylerin olduğunu hemen anlıyorsun, öteki kadınlara benzemediğini. Genççe bir kadın, yüzü... ovalden daha ziyade yuvarlak, küçük sivri çenesiyle bir kediyi andırıyor.

VALENTİN: Ya gözleri?

MOLINA: Yeşil olabilir. Kız hayvanat bahçesinde taslak çiziyor, kafesinde yatan kara pantere bakarak. Taslak defteri hisırdayınca panter onu fark ediyor.

VALENTİN: Önce kokusunu alması gerekmez miydi?

MOLINA: Sonra birden kızın arkasında bir adam beliriyor, sigarasını yakmaya çalışıyor adam, ama rüzgâr kibriti söndürüyor.

VALENTİN: Kim o?

MOLINA: Dur. Kız yerinden fırlıyor. Bakıyor bir adam, hani o yakışıklı film yıldızı tiplerinden değil, iyi görünüşlü bir herif, şapkası alınının ortasına kadar inmiş. Çıkartıyor, kızı gülümsüyor ve resminin harika olduğunu söylüyor.

Kız eliyle saçını şöyle bir düzeltiyor.

VALENTİN: Sonra?

MOLINA: Kızın şivesini duyunca adam, yabancı olup olmadığını soruyor, kız da savaş patladığı zaman New York'a geldiğini söylüyor! 'Bükreş'i özlüyor musunuz?' diyor adam, yüzü bulutlanır gibi oluyor kızın ve Transilvanyalı, dağlı olduğunu söylüyor.

VALENTİN: Tıpkı Dracula gibi.

MOLINA: Her neyse, adam bir mimar, ertesi günü onu bürosunda, meslektaşlarıyla birlikte görüyoruz, meslektaşlarından biri kadın; saat üç oluyor, adamın tek isteği elindeki hesap cetvelini, pergelleri atıp, koşa koşa sokağı geçip, hayvanat bahçesine gitmek. Mimar kadın, neden bu kadar mutlu görüldüğünü soruyor, ne kadar saklamaya çalışsa da adama âşık olduğu belli kadının.

VALENTİN: Kaknemin tekidir herhalde.

MOLINA: Yoo, olağanüstü biri değil, ama gene de hoşça, kestane rengi saçlı. Ama adam hayvanat bahçesinde gördüğü kadını unutamıyor, adı Irena ve Irena ortalarda yok. Böylece günler geçiyor, ama adam onu aklından çıkaramıyor bir türlü, sonra pahalı dükkânların bulunduğu bir caddede yürürken görüyoruz onu, birden bir resim galerisinin vitrininde bir şey iliyor gözüne. Yalnızca... panter resmi çizen birinin bir resmi. Bunun üzerine içeriye giriyor, bakıyor Irena orada, herkes onu kutluyor. Sonra ne oluyor anımsamıyorum.

VALENTİN: Anımsamaya çalış.

MOLINA: Dur bir dakika... Evet, o da gidip kızı kutluyor. Kız resim eleştirmenlerinin hepsini atlatıp adamla birlikte çıkıp gidiyor. Adam güya bir rastlantı sonucu buradan geçiyormuş, kıza öyle söylüyor, aslında birine bir armağan almaya gidiyormuş.

VALENTİN: Mimar kıza mı?

MOLINA: Adam parasını hesaplıyor, acaba aynı armağandan iki tane almaya yeter mi, diye ve ev hayvanları satan bir dükkânın önünde duruyor, kız şaşırıyor, salt kuş satan bir dükkân, kafeslerin içi kuşlarla dolu... hepsi su yudumluyor.

VALENTIN: Dur bir dakika... sürahide su var mı?

MOLINA: Var, helaya bıraktıkları zaman doldurmuştum. (Şimdi beyaz ışık tam olarak yanar, böylece iki adamı ilk kez görürüz; aynı anda hapishanenin koridorlarına da ma vi ışık vurur.)

VALENTIN: İyi.

MOLINA: İster misin? Çok güzel, serin.

VALENTIN: Hayır. Yarın çay yapacak suyumuz var mı diye öğrenmek istedim. Anlat sen.

MOLINA: Merak etme, bütün gün yetecek kadar var.

VALENTIN: Beni kötü alıştırıyorsun. Duş yapmak için dışarı bıraktıklarında doldurmayı unutmuşum. Sen olmasan susuz kalacaktık.

MOLINA: Söyledim ya sana, suyumuz bol. (Duraksama.) Neyse, dükkâna girdikleri zaman cehenneme girmiş gibi olurlar. Kuşlar çıldırır adeta, kafeslerinin parmaklıklarına atılır, dışarı çıkmaya çalışır, kanatlarını berelerler. Kız adamın eline yapışıp onu dışarı öyle bir sürükler ki, kuşlar anında sakinleşir. Kız gitmek zorunda olduğunu söyler, adam onunla ertesi gece buluşmak üzere sözleşir ve yalnız başına dükkâna girer, bu kez kuşlar hiç tepki göstermez, cıvıdamaya devam ederler. Böylece adam bürodaki kız için bir kuş satın alır. Sonra... Sonra ne oldu anımsamıyorum, yoruldum.

VALENTIN: Aa, haydi biraz daha anlat ama.

MOLINA: Anlatamam, yorulunca her şeyi unutuyorum. Yarın, çay içerken.

VALENTIN: Hayır, gece daha iyi. Gündüz kafamı bu saç-

ma sapan şeyle yormak istemiyorum. Düşünecek daha önemli şeylerim var. (MOLINA omuz silker.) Yanlış anlama. Okumadığım zamanlar düşünüyorum da ondan.

MOLINA (VALENTIN'in sözlerinden alınmış, hafif iğneleyici): Merak etme, seni rahatsız etmem.

VALENTIN: Anlamana sevindim. İyi geceler. (VALENTIN uyumak üzere uzanır.)

MOLINA: İyi geceler, Irena'yla birlikte iyi düşler. (MOLINA da tam uzanacakken vazgeçer, yan oturur durumda kalır, düşüncelidir.)

VALENTIN: Ben mimar kızı daha çok seviyorum.

MOLINA: Biliyordum.

(Işıklar.)

İKİNCİ SAHNE

(MOLINA ile VALENTİN hâlâ birbirlerine bakmadan otur-
maktadırlar, ama birinci sahnedeki durumları değişmiştir. Yal-
nızca başları aydınlıktadır, koridorlardaki mavi ışık artar.)

MOLINA: Böylece birbirlerini görmeyi sürdürür ve âşık ol-
maya başlarlar. Kız adamı okşar, onun kollarının arasına
sokulur, ama adam onu kucaklayıp öpmeye kalkıştığı za-
man hemen onun kollarının arasından sıyrılıp kaçır! 'Sen
beni öpme, bırak ben seni öpeyim', der. Yumuşak dudak-
larını bebeklerin yaptığı gibi yusuvarlak büzüp adamı ha-
fifçe öper, dudaklarını hiç açmaz, kapalı tutar... (VALEN-
TİN yorumlar yapmaya kalkışır, ama MOLINA anlatmayı
sürdürür.) Her neyse, sonra onları küçük, tuhaf bir lokan-
tada görürüz. Adam kıza, üstündeki o zarif, siyah pardö-
sünün çok yakıştığını, her zamankinden güzel göründüğü-
nü söyler. Ama kızın hiç iştahı yoktur, yemeğine elini bi-
le sürmez, bunun üzerine kalkıp giderler. Dışarıda kar ya-
ğmaktadır, kentte bir ölü suskunluğu vardır, uzaktan hay-
vanların sesleri duyulur, hayvanat bahçesinin bulunduğu
parka yakın bir yerdedirler anlaşılır. Kız korktuğunu, evi-
ne gidip geceyi yalnız geçirmek istemediğini söyler. Bu-
nun üzerine bir taksiye atlayıp adamın evine giderler.
(MOLINA gittikçe kendini öyküye kaptırmaktadır.) Güzel
bir apartmandır, kahverengi, taş bir yapı, kocaman oyma-

lı bir merdiven, antika bir saksının içinde güzel bir palmi-
ye ağacı, galiba saksı Çin motifli bir vazodur. Ayak sesle-
ri neredeyse duyulmaz, halı öylesine kalındır, tıpkı dışar-
daki kar kadar. Büyük, ferah bir daireye gelirler, adamın
annesinden kalma, bu yüzyılın başlarına özgü eşyalarla
döşenmiştir içerisi.

VALENTİN: Peki adam ne yapıyor?

MOLINA: Hiç, piposunu yakıyor ve her zaman yaptığı gibi
kıza tatlı tatlı bakıyor.

VALENTİN: Adamın annesini nasıl bir kadın olarak düşünü-
yorsun, bilmek isterdim.

MOLINA (Ciddileşerek): Neden? Onunla da alay edebilmek
için mi?

VALENTİN: Etmeyeceğim, söz gerçekten.

MOLINA: Nasıl desem... Gerçekten çok hoş bir kadın. Ko-
casını ve çocuklarını mutlu etmek için elinden geleni yap-
mış. Her zaman güzel giyinen biri.

VALENTİN: Yerleri silerken düşünebiliyor musun onu?

MOLINA: Hayır, üzerinde her zaman dik dantel yakalı bir
elbise var, böylece boynundaki çizgiler görünmüyor.

VALENTİN: Temiz olur elbette, hizmetkârları olmasın da
göreyim onu ben, üç kuruş için ona hizmet etmekten baş-
ka çaresi olmayan insanları sömürüyor. Buna karşılık ko-
cası da onu sömürüyor... kendisine hizmet eden bir köle
gibi eve kilitlemiş, öyle tabii, kadın da onu mutlu eder...

MOLINA: Dur...

VALENTİN: ...her gece kocasının yazihaneden ya da klinik-
ten dönmesini bekler. Düzeni kabul etmiştir, bütün bok-
luk damarlarına işlemiştir, oğlunu da buna göre yetiştirir,
oğlan da sonunda bu panter kadına çatar. Lâyığını bulur.

MOLINA (Sinirlenir): Kahretsin, deli edersin insanı! Ben sa-
na burada film anlatıyorum, şu içinde bulunduğumuz fa-
re deliğini unutmuştum ne güzel, anımsatmasan olmaz

mı sanki.

VALENTIN: Ben de her şeyi unutmuştum.

MOLINA: Öyleyse ne diye bozarsın bu büyüü?

VALENTIN: Dur anlatayım...

MOLINA: Yarı. (*Duraksama.*) Keşke bu hücreyi seninle değil de panter kadının erkek arkadaşıyla paylaşıyor olsaydım.

VALENTIN: Orası başka, beni ilgilendirmez.

MOLINA: Bu konuyu konuşmaya korkuyor musun?

VALENTIN: Sıkılıyorum... o kadar. Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin, senin ne olduğunu biliyorum.

MOLINA: Psikologluk oynamayı bırak, buraya bir sübyanı baştan çıkardığım için düştüğümü söylemişim sana, her şeyi açıklıyor bu.

VALENTIN (*Hafife almaya çalışır*): Panter kadının erkek arkadaşımı neden sevdiğini biliyorum... pipo içtiği için, öyle değil mi?

MOLINA: Hayır, nazik ve anlayışlı olduğu için.

VALENTIN: Annesi onu hadım etmiş de ondan.

MOLINA: Bana bak, ben onu seviyorum, işte o kadar. Sen mimar kızı seviyorsun, onu bir gerilla önderi sanıyorsun galiba.

VALENTIN: E, doğru tabii, onu panter kadından daha çok seviyorum. Ama, pipolu adamın sana uygun olduğunu hiç sanmam.

MOLINA: Neden?

VALENTIN: Senin niyetin onunla yalnızca konuşmak değil, öyle değil mi?

MOLINA: Öyle, elbette.

VALENTIN: O, Irena'yı soğuk olduğu için seviyor, onunla fazla ileriye gitmek zorunda değil, işte bu yüzden onu evine götürüyor, ölmüş olmasına karşın kuşkusuz hâlâ o evde yaşayan annesinin yanına.

MOLINA (*Gittikçe daha çok öfkelenir*): Ee, sonra?

VALENTIN: Bak, adam evi annesi öldüğü zamanki gibi kuruyorsa, demek ki büyümek istemiyor, bu yüzden de eve bir kadın değil, oyun oynayabileceği bir çocuk getiriyor.

MOLINA: Senin kafanda yalnızca bu var. Annesinin evi mi değil mi bilmiyorum, ama döşenmiş biçimi hoşuma gidiyor, eşyaların hepsi antika. Zaten salt bu yüzden annesinin evi olabileceğini söyledim. Tek bildiğim şey orayı döşeli kiralamış olduğu.

VALENTIN: Yani filmin yarısını sen uyduruyorsun.

MOLINA: Yemin ederim uydurmuyorum. Ama anlattığım şeyin anlaşılması için her şeyin yerli yerine konması gerek, tıpkı o evdeki gibi. Sonra, unutma, benim mesleğim bu, vitrin düzenlemek, dekoratörlük gibi bir şey yani. (*Duraksama.*) Sonunda kadın adama öyküsünü anlatmaya başlıyor, ne anlattığını anımsamıyorum, tek aklımda kalan şey kızın küçük bir dağ köyünde doğmuş olduğu. Çok eski zamanlarda o köyde o panter kadınlardan varmış. Çocukken bu öyküler kızı çok korkutuyormuş.

VALENTIN: Peki, o kuşlara ne olmuş, neden ondan korkmuşlar?

MOLINA: İşte adam da ona bunu soruyor, ama ne yanıt alıyor biliyor musun? Hiç! Kız yanıt vermiyor! Adamı görüyoruz, pijamalarıyla, zarif ama pek şık olmayan bir robdöşambırla yatak odasında oturmuş, kızın öyküsünü düşünerek piposunu yakıyor, bir yandan da kanepenin üzerinde uyuyakalmış kıza bakıyor... Bu görüntü üzerine sahne kararıyor.

VALENTIN: Nesini seviyorum biliyor musun? Simgeli bir öykü bu, kadın kendisini bir erkeğe vermekten korkuyor, çünkü cinselliği onu bir anlamda hayvanlaştırıyor, haksız mıyım?

MOLINA (*VALENTIN'in yorumunu beğenmemiştir, duymamazlığa gelir*): Kız uyanır, gün ağarmaktadır.

VALENTIN: Uyanır, çünkü soğuktan üşümüştür, tıpkı bizim gibi.

MOLINA (*Sıkkın*): Bunu diyeceğini biliyordum. Aslına barksan, kafesinde öten bir kanarya uyandırmıştır onu. İlk kuşun yanına gitmeye korkar, ama kuş ötmeyi sürdürür, sonunda kız kafesin yanına kadar sokulur. Rahatlar, çünkü kuş kendisinden korkmamıştır. Bunun üzerine gidip ekmek kızartır, yulaf lapası pişirir, akitma yapar...

VALENTIN: Yiyeceklerden söz etme.

MOLINA: ...akitma, sonra...

VALENTIN: Şaka etmiyorum. Bir daha sakın yiyeceklerden, çıplak kadınlardan söz etme.

MOLINA: Olur, sonra kız adamı uyandırır, adam onu evde böyle rahat davranırken görünce sevinir ve kendisiyle evlenip artık hep orada kalmasını ister. Kız, elbette, der, çevresine bakınır, pencerelerdeki koyu renk kadife perdeleri görür, çok hoşuna gider. (*Vurgulayarak*) İşte zaten olağanüstü güzel antika eşyaları o zaman görüyoruz. Ama Irena onun gerçek anlamda karısı olmadan önce bir süre beklemek ister, korkularının büsbütün geçtiğine kanaat getirinceye kadar.

VALENTIN: Kadının başına gelenleri biliyorsun sen, değil mi?

MOLINA: Acele etme. Adam her şeyi kabul eder ve evlenirler. Evlendikleri gece kadın yatakta uyur, erkek kanepede.

VALENTIN: Anneciğinin eşyalarına bekçilik ederek. Haydi saklama, o senin düşlerinin evi, öyle değil mi?

MOLINA: Evet, kahr etsin! Herkesin bana söylediği şeyleri şimdi de senden dinleyeceğim herhalde.

VALENTIN: Yaa? Herkes sana ne diyor?

MOLINA: Hep aynı şeyleri, aynı teraneyi okuyorlar.

VALENTIN: Ne?

MOLINA: Çocukken çok şımartılmışım, o yüzden böyle olmuşum, annemin eteğinden kopamıyormuşum, ama hiçbir zaman geç kalmış sayılmazmışım, değişebilirmişim, bana gereken tek şey iyi bir kadınmış, çünkü bir kadından daha iyi bir şey olamazmış.

VALENTIN: Sana böyle mi diyorlar?

MOLINA: Bak, ben de onlara ne diyorum: Harika! Çok haklısınız! Bir kadından daha iyi bir şey olamazsa, o zaman ben de kadın olmak istiyorum işte! Yani öğüde karınım tok, ama boşver, çünkü ben ne istediğimi biliyorum, benim için her şey çok açık.

VALENTIN: Benim için o kadar açık değil elbette, hiç değilse senin açıklama tarzınla.

MOLINA: Açıklanacak bir şey yok. İstersen sana filmi anlatmaya devam edeyim. İstemiyorsan ben kendi kendime fışıldanırım, işte o kadar, hoşça kal, *Arrivederci*, Sparafucile!

VALENTIN: Sparafucile de kim?

MOLINA: Operadan hiç anlamıyorsun. Rigoletto'daki baş erkek. (*Duraksama*) Evet, nerede kalmıştık?

VALENTIN: Düğün gecesinde adam ona elini sürmemiştir.

MOLINA: Sana söylemeyi unuttum: Kızın bir psikiyatriste görünmesi konusunda anlaşmışlardı.

VALENTIN: Efendim? Özür dilerim... Bak, kızma ama...

MOLINA: Ne?

VALENTIN (*Canı sıkkın, kabuğuna çekilir*): Dikkatimi senin anlattıklarına veremiyorum.

MOLINA: Seni sıkıyor muyum?

VALENTIN: Hayır, o değil. Kafama bir şey takıldı. (*Şu anda MOLINA'yla değil, kendi kendisiyle konuşuyor gibidir.*)

Biraz sessizliğe gereksinimim var. O duyguyu bilirsin, sanki bir şey yakalayacak gibisindir, ipin ucunu yakalamışsındır, hemen çekmezsen elinden kaçacaktır.

MOLINA (*Bir anlık duraksamadan sonra*): Nasıl oluyor da mimar kızı seviyorsun?

VALENTIN: Eh, herkesin birini sevmesi gerek. (*Kendinden hoşnutsuz*) Bunun bir zayıflık olduğunu biliyorum.

MOLINA: Zayıflık falan değil.

VALENTIN (*Filozofça, duygusal olmadan*): Ne komik, şu ya da bu, insan bir şeye sevgi duymadan edeniyor... Sanki insanın zihni sürekli duygu salgılıyor...

MOLINA: Öyle mi dersin?

VALENTIN: Su sızdıran bir musluk gibi. Damlalar bir yere düşmek zorunda.

MOLINA: Nereye?

VALENTIN: Neresi olursa olsun. Bunu durdurmak olanaksız.

MOLINA: Sense kız arkadaşımı düşünmemek istiyorsun, ha?

VALENTIN (*Çekine çekine*): Kız arkadaşım olduğunu nereden çıkardın?

MOLINA: Normali bu.

VALENTIN: Engel olamıyorum... Ona benzeyebilecek her şeye tutuluyorum. Evet, sana sözünü ettiğim öteki konulara dönsem iyi olacak.

MOLINA: İpliği çek.

VALENTIN: Doğru bildin.

MOLINA: Ama dikkat et ipliği dolaştırmayasın, Valentina, yoksa aile bilgisi dersinden sınıfta kalırsın.

VALENTIN: Bu kadarı da fazla.

MOLINA: Tamam, seni düşüncelerimle başbaşa bırakıyorum.

VALENTIN: Bana Valentina da deme, ben kadın değilim.

MOLINA: Nereden bileyim?

VALENTIN: Özür dilerim, kanıt gösterecek değilim.

MOLINA: Göster diyen yok.

(Işıklar:)

ÜÇÜNCÜ SAHNE

(Gece. Hapishane elektriklerinin sarı ışığı. MOLINA ile VALENTIN yerde oturmuş yemek yemekteler.)

VALENTIN (Son lokmasını bitirir): İyi bir aşçısn, Molina.

MOLINA: Teşekkür ederim.

VALENTIN: Ama beni şımartıyorsun. Böyle giderse kötü alışacağım.

MOLINA: Delisin sen! İleriye düşünme.

VALENTIN: Yarımı düşünmeden yaşamak palavrasına inanam ben. Burası cennet bahçesi değil.

MOLINA: Cennete, cehenneme inanıyor musun sen?

VALENTIN: Dur. Ciddi bir şey konuşacaksak adam gibi konuşalım, öyle liseli çocuklar gibi daldan dala atlayarak değil.

MOLINA: Daldan dala atladığım yok.

VALENTIN: O zaman sınırları belirleyelim.

MOLINA: Dinliyorum.

VALENTIN: Yarımı düşünmeden yaşayamam, çünkü benim hayatım politik bir kavganın parçasıdır, tamam mı? Buradaki hayata katlanıyorum, hayatım yeterince kötü, ama işkencenin yanında hiç kalır; onun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin.

MOLINA: Anlıyorum.

VALENTIN: Anlamak olanaksız. (Duraksama.) Her neyse,

buna katlanıyorum, çünkü bir amaç var. Önemli olan toplumsal devrim. Bedensel hazların hepsi daha sonra gelir. Gerçek haz soylu bir davaya hizmet ettiğini bilmektir ve... evet, düşüncelerimi görüyorsun... (Elektrik ışıkları söner, gece karanlığının mavi ışığı kalır yalnızca.) Saat sekiz.

MOLINA: N'olmuş düşüncelerine?

VALENTIN: Yani ideoloji... Marksizm demek istiyorum. Onun bir parçası olmanın hazzını her yerde duyabilirim, bu hücrede bile, işkence altında bile. Gücümü buradan alıyorum.

MOLINA: Ya kız arkadaşım?

VALENTIN: O ikinci derece kalır. Onun için de öyledir, çünkü o da bilir, kendisinden daha önemli bir şeyin olduğunu.

MOLINA: Hmmm.

VALENTIN: İnanmıyor musun?

MOLINA: Boşver. Ben uyuyacağım.

VALENTIN: Şimdi mi? Delirdin mi? Panter kadın n'olacak?

MOLINA: Yarım.

VALENTIN: Sana n'oldu tanrıaşkına?

MOLINA: Bak, ben böyleyimdir, her şeyi kendime dert ederim. Yani, sana yemek pişirdim, kendi yiyeceklerimle. Daha da kötüsü, sana avakadomun yarısını verdim; en sevdiğim şeyi, yarına saklayabilirdim. Karşılığında ne alıyorum? Seni şımarttığımı, bunu yapmamam gerektiğini söylüyorsun.

VALENTIN: Bu kadar duyarlı olma canım! Tıpkı bir... (Durur.)

MOLINA: Söyle, söyle.

VALENTIN: Ne söyleyeyim?

MOLINA: Valentin, ne diyeceğini biliyorum.

VALENTIN: Aptallaşma.

MOLINA: "Kadın gibi" diyecektin.

VALENTIN: Doğru.

MOLINA: E, peki, bir kadın gibi yumuşak olmanın ne kötü-
lüğü varmış? Bir erkek ya da her neyse, bir köpek, ya da
bir hötöröf, canı biraz duyarlı olmak istiyorsa neden ol-
mâsın?

VALENTIN: Bir erkeğin birtakım şeyleri yapmaktan kaç-
mak için sığındığı bir bahanedir bu.

MOLINA: Neleri yapmaktan? Birine işkence etmek gibi
mi?

VALENTIN: Hayır, işkencelerden kurtulmak için savaşmak
gibi.

MOLINA: Bütün erkekler yumuşak ve kadınsı olsalardı iş-
kenceci diye bir şey olmazdı.

VALENTIN: Peki sen ne yapacaktın o zaman erkeksiz?

MOLINA: Haklısın... hepsi birer hayvan, ama onları seviyo-
rum.

VALENTIN (*Güler*): Bütün erkekler yumuşak ve kadınsı ol-
salarđı işkenceci diye bir şey olmazdı. Biliyor musun, Mo-
lina, hiç değilse doğru bir şey söyledin. Tuhaf bir şey,
ama gene de doğru.

MOLINA: Şu söylediğın lafa bak! (*VALENTIN'e öykünür.*)
"Hiç değilse doğru bir şey söyledin."

VALENTIN: Canını sıktıysam, özür dilerim.

MOLINA: Ziyam yok, önemli değil.

VALENTIN: Peki öyleyse, haydi neşelen, beni cezalandırma-
yı bırak.

MOLINA: Filme devam edeyim mi?

VALENTIN: Anlat tabii, babacığm.

MOLINA: Baba mı? Ne babası? Neredeymiş bu erkek? Sıkı-
tut, kaçırma herifi!

VALENTIN (*Bunu komik bulduğunu belli etmemeye çalışı-*

rak): Haydi anlatsana.

MOLINA: Evet. Irena' bir psikiyatriste gider, müthiş, hoş
bir herif.

VALENTIN: Senin çok hoş dediğın adam nasıl oluyor, me-
rak ettim.

MOLINA: Aslına bakarsan, onu oynayan herif hiç benim ti-
pim değildir.

VALENTIN: Kim oynuyor?

MOLINA: Anımsamıyorum, bana göre fazla zayıf biri. Hani
vardır ya, kurvaze takımla iyi görünürler de normal ta-
kımla yelek giymeleri gerekir. Kadınların çok hoşlandığı
türden biri. Küçük, fırça bıyıklı. Ama üçkâğıtçının teki,
görür görmez onda bir tuhaflık olduğunu çakıyorsun. Ire-
na da çakıyor. İkinci randevuya gitmiyor, kocasına yalan
söyleyerek, doktora gideceği yerde en sevdiği siyah pelüş
mantosunu giyip panteri izlemek üzere hayvanat bahçesi-
ne gidiyor. Bakıcı geliyor, kafesin kapısını açıyor, kafesin
içine eti atıp kapıyı yeniden kapatıyor, ama unutkan bir
adam olduğu için, anahtarı kapıda bırakıyor. Bunun üze-
rine, Irena kafese yaklaşıyor, gizlice. Elini anahtarın üze-
rine koyup öylece duruyor, iki saniye kadar düşünüyor.

VALENTIN: Sonra ne yapıyor?

MOLINA: Bu gecelik bu kadar. Gerisi yarına.

VALENTIN: Sana tek bir soru sorabilir miyim?

MOLINA: Ne sorusu?

VALENTIN: Kendini kiminle özdeşleştiriyorsun? Irena ile
mi, yoksa mimar kızla mı?

MOLINA: Irena ile elbette. Ben kendimi hep başroldeki ka-
dının yerine koyarım.

VALENTIN: Devam et.

MOLINA: Ya sen? Belki de sen herifin hıyar olduğunu düşü-
nüyorsun, bu yüzden de oyunu kaybediyorsun, tamam
mı?

VALENTIN: Gülme, ben psikiyatristin yerine koyuyorum kendimi. Ama senin seçimin için ne düşündüğümü söylemedim, onun için benimkini gırgıra alma. (*Duraksama*) Sana bir şey söyleyeyim mi? Dikkatimi toplamakta güçlük çekiyorum.

MOLINA: Neyin var?

VALENTIN: Hiç.

MOLINA: Haydi susma, konuşalım biraz.

VALENTIN: Kızın panter kafesinin önüne gittiğini söyledin ya, bana sanki tehlikede olan kendi kız arkadaşımın gibi geldi.

MOLINA: Ne demek istediğini anlıyorum.

VALENTIN: Onun da bu savaşın içinde olduğunu tahmin etmişsindir, yüzde yüz. Sana bunları söylememem gerek elbette.

MOLINA: Merak etme.

VALENTIN: Yani bunları bilmemek kendi güvenliğinin açısından daha hayırlı olur, onun için söylemek istemiyorum.

MOLINA: Benim derdim bir kadın değil, yani bir kız arkadaş değil, annem. Tansiyonu var, yüreciği güçsüz.

VALENTIN: Ama bu tür sorunları olan insanlar uzun yıllar yaşayabiliyorlar.

MOLINA: Dediğin doğru da, onları üzmezsen. Ama düşün, hapiste bir oğlan, hem de ne yüzden?

VALENTIN: Hiç değilse olabileceklerin en kötüsü olmaması, öyle değil mi? Hayati bir tehlike de yok annen için.

MOLINA: Kendi içinde taşıdığı, güçsüz yüreği dışında.

VALENTIN: Seni bekleyecek, sekiz yıl geçip gidecek, hapis-hanedeki iyi halin sayesinde indirim de yapılır, falan, falan.

MOLINA (*Meraklı görünmemeye çalışır.*): Bana kız arkadaşını anlat, sakıncası yoksa.

VALENTIN: Şu anda onunla olabilmek için her şeyi verir-

dim.

MOLINA: O gün de gelecek. Ömür boyu burada kalacak değilsin.

VALENTIN: Ya ona bir şey olursa.

MOLINA: Mektup yaz. Kendisini tehlikeye atmamasını, ona gereksinimin olduğunu söyle.

VALENTIN: Asla. Böyle düşünürsen bu dünyada hiçbir şeyi değiştiremezsin.

MOLINA (*VALENTIN'i alaya aldığı farkında olmaksızın*): Dünyayı gerçekten değiştirebileceğini sanıyor musun?

VALENTIN: Evet, sen istediğin kadar gül, sana komik geldiğini biliyorum, ama ilk yapmam gereken şey... dünyayı değiştirmek.

MOLINA: Ama böyle tek başına değiştiremezsin.

VALENTIN: Tek başıma değilim, bütün sorun da burada! Ben bir kızla, bizim gibi düşünen başka insanlarla birlikteyim. İşte bazen elimden kaçırduğım ip de bu. Ben yoldaşlarımdan ayrı bir yere kapatılmış değilim! Onların yanındaım! Onları görüp görmememin önemi yok!

MOLINA (*Kuşkulu*): Böyle düşünmek seni rahatlatıyorsa, ne âlâ.

VALENTIN: Ne kadar da dangalaklaşabiliyorsun?

MOLINA: Bu nasıl konuşma böyle!

VALENTIN: E, sen de benim sınırlarımı bozma. Ben barlarda politika konuşan siktirik heriflerden değilim. Bunun kanıtı da ortada işte, yoksa burada olmazdım.

MOLINA: Özür dilerim.

VALENTIN: Zıyanı yok...

MOLINA (*Pek meraklı görünmemeye çalışır.*): Kız... arkadaşından söz ediyordun.

VALENTIN: Bu konuyu kessek daha iyi olacak.

MOLINA: Sen bilirsin.

VALENTIN: Ama bu konu beni neden bu kadar rahatsız ediyor, anlamıyorum.

MOLINA: Seni rahatsız ediyorsa adını söyleme.

VALENTIN: En önemlisi de bu işte, sana onun adını söylememeliyim.

MOLINA: Nasıl bir kız?

VALENTIN: Yirmi dört yaşında, benden iki yaş küçük.

MOLINA: Benden on üç yaş küçük, yo, yalan söyledim, on yedi.

VALENTIN: O her zaman bir devrimciydi. İlk yapılması gereken iş, şeyy, senden çekinecek değilim, ilk yapılması gereken iş cinsel devrimdi.

MOLINA (Oldukça ilgili, neşesi yerinde): Anlat, anlat.

VALENTIN: Orta sınıfın üst tabakasından bir ailenin kızı, pek zengin değil, ama nasıl desem, halleri vakitleri oldukça yerinde. Ama, kızın bütün çocukluk ve erişkinlik hayatı annesi ile babasının birbirlerini yemelerini izlemekle geçmiş, bundan bıkmış. Babası annesini hep aldatıyormuş, ne demek istediğimi anlarsın.

MOLINA: Hayır, anlamıyorum.

VALENTIN: Babası başka kadınlara da gereksinimi olduğunu annesine mertçe söylemeyerek onu aldatıyormuş. Annenin bütün hayatı bir kurban olmakla geçmiş. Ben tek kadınla evliliğe inanmıyorum.

MOLINA: Ama, iki insanın ömür boyu birbirlerine adanmaları güzel bir şey.

VALENTIN: Sen gerçekten de böylesini mi istersin?

MOLINA: Biricik düşün budur.

VALENTIN: Öyleyse, neden erkekleri seviyorsun?

MOLINA: Bunda ne kötülük var? Bütün hayatımı tek bir erkekle geçirmek isterdim.

VALENTIN: Senin içinde sıradan bir burjuva erkeği yatıyor.

MOLINA: Yo, rica ederim, sıradan bir burjuva kadını.

VALENTIN: Kadın olsaydın bu kadar hoşuna gitmezdi kadın olmak.

MOLINA: Harika bir adama âşığım, tek isteğim ömrümün sonuna kadar onunla yaşamak.

VALENTIN: Buna da olanak yok, çünkü o bir erkek ve gerçek bir kadın istiyor, böylece sen de düşlerini hiç yitirmeyeceksin.

MOLINA: Kendimle ilgili şeyler dinlemek istemiyorum. Bana biraz daha kız arkadaşından söz et.

VALENTIN: Evin hanımı olmak üzere yetiştirilmiş. (Bütün bunları ona anlatmak konusundaki kararını değiştirmeye başlar.) Yani, piyano dersleri, Fransızca, resim... Bugün okuduğum bir şeyi düşünmek zorundayım.

MOLINA: Benim sana yaptığımı yapmaya çalışıyorsun.

VALENTIN: Budalalık etme. Ayrıca yorgunum da.

MOLINA: Ne komik, hiç uykum yok.
(Işıklar.)

Valentin
ben bir roman da
bilmiyorum
kızlar kırmaz mı
etkiliyor kızlar?

DÖRDÜNCÜ SAHNE

(Gece. Portakal rengi ışık, hapishanenin elektrikleri. İki adamın üzerinde beyaz ışık. VALENTIN çalışmaktadır, pürdikkat. MOLINA canı sıkkın, kimbilir kaç kez okuduğu bir derginin yapraklarını karıştırır.)

VALENTIN (Başını kitaptan kaldırır, kitabı bir kenara bırakır.): Yemeğimiz neden bu kadar gecikti acaba? Yandaki hücreye geleli çok oluyor.

MOLINA (Alaylı): Pürdikkat okuduğun bu muydu? Ben aç değilim, çok şükür!

VALENTIN: Çok tuhaf. Hasta mısın yoksa?

MOLINA: Sinirlerim. Berbat.

VALENTIN (Kulak kabartır): Geliyorlar galiba.

MOLINA: Şu dergileri sakla, yoksa apartırlar.

VALENTIN: Açlıktan ölüyorum.

MOLINA: Valentin, gözünü seveyim, gardiyana ağlaşmaya kalkma.

VALENTIN: Peki... (Kapının altından içeriye iki kap yulaf lapası uzatılır; kapların birindeki lapa açıkça ötekenden fazladır. MOLINA ile VALENTIN birbirlerine bakarlar. Duraksama. İsteksizce) Lapa...

MOLINA: Evet. (VALENTIN omuz silker. MOLINA kâşeye tuhaf tuhaf bakar.) Teşekkürler.

VALENTIN (Koridorda olması gereken gardiyana): Bu kapta-

ki neden bu kadar az? (MOLINA'ya) Senin hatırım için kavga çıkarmadım. Yoksa şu suratına atardım, zamk.gibi bir şey mübarek.

MOLINA: Yakınmanın yararı yok.

VALENTIN: Orospu çocuğu, manyak mıdır nedir; baksana şuna, ötekinin neredeyse iki katı.

MOLINA: Ziyamı yok, Valentin, azımı bana ver.

VALENTIN: Olmaz, sen hep lapa yiyorsun.

MOLINA: Piyazı bırak. Onu sen al.

VALENTIN: Hayır dedim sana. Ne diye çoğunu ben alacaktım?

MOLINA: Neden beğ alayım, peki?

VALENTIN: Çünkü sen bu nesneyi seviyorsun.

MOLINA: Aç olmadığımı söyledim.

VALENTIN: Yemeğe başla da bak nasıl bitiverecek. (Az olan kaptakini yemeye başlar.)

MOLINA: Hayır.

VALENTIN (Yiyerek): Bugünkü o kadar kötü değil.

MOLINA: İstemiyorum.

VALENTIN: Perhizde misin?

MOLINA: Hayır.

VALENTIN: Öyleyse ye. Lapa à la lastik çimento, değişiklik olsun diye yenebilir.

MOLINA (İstememesine karşın yemeye başlar; özlemle anlatır): Bugün perşembe, yüzde elli indirimli kadınlar matineşi vardır bugün. Bizim mahallede hep üç film birden oynardı, hepsi de aşk filmi.

VALENTIN: Panter kadını orada mı gördün?

MOLINA: Buenos Aires'te küçük, eski bir sinema. Mahallenin Alman yakasında, önleri bahçeli, güzel evlerin bulunduğu sokaklar... Ben de orada oturuyordum, ama mahalenin ıskartalığında. Pazartesileri Alman filmleri gösterirdi. Hem savaş sırasında, hem de savaştan sonra.

VALENTIN: Nazi propagandası yapan filmler.

MOLINA: Öyle, ama müzikal numaraları müthişti.

VALENTIN: Sen aklımı kaçırmış olmalısın. (VALENTIN kaptakini bitirmişti.) Kitabı açmaya bile değmez, birazdan ışıkları söndürürler. (Kitapları bir yana kaldırı. Farkına varmadan, kesin bir buyruk verir gibi.) Filmi anlat sen, kız kafesin anahtarını tutmuş duruyordu.

MOLINA (Lapasını hızla kaşıklar.): Evet, sonunda anahtar kilidinden çıkarıp bakıcıya uzatıyor. Yaşlı adamcık gerçekten çok teşekkür ediyor. Sonra Irena eve gidip kocasının gelmesini bekliyor, onu sahiden de öpmek istiyor, ağzından.

VALENTIN (Büyülenmiş): Ih-hih.

MOLINA: Bunun üzerine Irena büroya telefon ediyor, geç olmuş. Telefona mimar kız çıkıyor. Irena telefonu kapatıyor. Kısırcağıktan içi içini yiyor. Kafese konmuş bir hayvan gibi odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Küçük kuşun kafesinin yanından geçiyor, bakıyor kanarya çaresizlik içinde kanat çırpıp dışarı çıkmaya çalışıyor. Dayanamayıp elini kafesin içine sokuyor ve kanarya yıldırım çarpmış gibi tak diye ölüyor, salt onun elinin orada oluşu yüzünden. Irena kocasını aramak üzere sokağa fırlıyor. Ve tabii bürosunun bulunduğu binanın köşesindeki barın önünden geçerken onları görüyor. Öteki kadını parça parça parçalamak istiyor. Irena sürekli siyah giyiyor. Lokanta sahnesinde adamın çok beğendiği bluzu anımsıyor musun, Felemenk taşlarıyla süslü olanı, onu bir daha hiç giymiyor.

VALENTIN: Felemenk taşı da ne?

MOLINA: Bilmiyor musun? İnanmam.

VALENTIN: Ne peki?

MOLINA: Elmas gibi bir şey, ama değersiz; parlak cam parçacıkları. (Elektrik ışığı söner, mavi ışık yanar. VALEN-

TIN sabırsızlığını gösteren bir davranışta bulunur.)

VALENTIN: Artık uyusam iyi olacak. İpin ucu kaçmaya başladı.

MOLINA (Çok alınmış gibi yapar.): İyi ki ışıklar yok da senin yüzünü görmek zorunda değilim.

(Nöt: Sahnede, mavi ışıklar yandığı, yani gece olduğu zaman, birbirlerini görmedikleri için, her ikisinin de rahat davranışlarla, gövde diliyle duygu ve düşüncelerini çekinmeden dışa vurdukları görülmelidir.)

MOLINA: Bir daha benimle konuşma!

VALENTIN: Özür dilerim. (MOLINA somurtur.) Gerçekten. Seni kırmak istemedim.

MOLINA: Ama kırdım, çünkü ben bu filmi çok seviyorum.

Anlamıyorsun, çünkü sen görmedin. (MOLINA ağlar.)

VALENTIN: Delirdin mi sen? Ağlayacak ne var?

MOLINA: Canım... canım isterse ağlarım.

VALENTIN: Ne istersen yap. Gerçekten özür dilerim.

MOLINA: Senin yüzünden ağladığımı sanma. Bugün annemin doğumgünü de ondan, onun yanında olmak istiyorum... senin değil. (Duraksama.) Of, çok kötüyüm.

VALENTIN: Neyin var?

MOLINA: Of!... Of!

VALENTIN: Ne oldu?

MOLINA: Bu kız iyi değil.

VALENTIN: Hangi kız?

MOLINA: Ben, sersem. Ah, Tanrım, midem.

VALENTIN: Çıkarmak mı istiyorsun?

MOLINA: Ağrı aşağıda, bağırsaklarımda.

VALENTIN: Gardiyayı çağırayım mı?

MOLINA: Hayır, çağırma. Galiba geçiyor.

VALENTIN: Yemek bana dokunmadı.

MOLINA: Galiba sinirsel. Bugün sinirlerim çok bozuktü. Galiba geçiyor.

VALENTIN: Gevşemeye çalış. Ne kadar gevşeyebilirsen.

Kollarını, bacaklarını serbest bırak.

MOLINA: Evet, biraz geçti galiba.

VALENTIN: Uyumak ister misin?

MOLINA: Bilmem. Aman yarabbim, ne korkunç...

VALENTIN: Belki konuşsak daha iyi olur, ağrını unutursun.

MOLINA: Yani filmi mi?

VALENTIN: Nerede kalmıştık?

MOLINA: Ne oldu, filmin sonunu sana anlatamadan ölürüm diye mi korktun?

VALENTIN: Sana iyi gelir diye. Köşedeki bardaydılar, orada kalmıştık.

MOLINA: Evet, sonunda gitmek üzere kalkıyorlar. Irena bir ağacın arkasına saklanıyor, onu göremiyorlar. Mimâr kız eve kestirmeden gidiyor, ışsız bir parkın içinden. Biliyor musun, barda adam kıza her şeyi anlattı: Irena'nın kendisiyle yatmadığını, panter kadınlarla ilgili kâbuslar gördüğünü. Mimâr onu elde etme umudunu iyice yitirmişti, ama şimdi yeniden umutlanıyor. Arkasında ayak sesleri duyuyor. Dönüp arkasına bakıyor ve bir kadın karaltısı görüyor. Adımlar hızlanmaya başlıyor. Her neyse, mimâr kız korkuyor, çünkü insan korkulu şeyler konuştuğu zaman nasıl olur bilirsin. Ama, parkın tam ortalarında, koşmaya başlasa daha kötü olacaktır. Sonra birden ayak sesleri kesilir... Of!... Of!... hâlâ ağrıyor...

BEŞİNCİ SAHNE

(Gündüz. Sarı ışık. VALENTIN yatağında yatmaktadır, MOLINA ayakta, ona bakar.)

VALENTIN (Mide ağrısını göstermemek için gözle görülür bir çaba harcar): Nasıl acıyor bilemezsin. Korkunç bir ağrı.

MOLINA: Evvvseli gün benim neler çektiğimi şimdi anlıyorsun.

VALENTIN: Molina, galiba daha kötü oluyorum.

MOLINA: Belki de revire gitsen iyi olacak.

VALENTIN: Hıyarlık etme. Söyledim sana, gitmek istemiyorum.

MOLINA: Biraz sekonal verseler n'olur sanki, bir şey yapmaz.

VALENTIN: O nesneyle birlikte sana zokayı yuttururlar. Bu konuda çok bilgilisin!

MOLINA: Bilmediğim ne?

VALENTIN: Boş ver...

MOLINA: Haydi canım, böyle yapma, söyle.

VALENTIN: Arkadaşlarımdan birinin başına geldi, o nesneyle ona zokayı yutturdular, bütün iradesini elinden aldılar. Politik bir tutuklu asla revire gitmez, duydun mu beni, asla. Sonra seni sorguya çektikleri zaman hiç direnç gösteremezsin. Of, of... geçmişini... bıçaklar saplanıyor sanki... Ah, midem!..

MOLINA: Sana söyledim, yemeğini öyle lüp lüp yutma diye.
VALENTIN (*Güçlkle yerinden kalkar.*): Haklıydım. Patlayacak gibiyim.

MOLINA: Uzan şöyle, gevşe, dinlen biraz.

VALENTIN: Uyumak istemiyorum, bütün gece kâbuslar gördüm, bu sabah da öyle.

MOLINA (*Orta sınıftan bir anne gibi yumuşar.*): Sana bir daha film anlatmamaya yemin etmiştim kendi kendime. Yeminimi bozduğum için belki de cehenneme gideceğim.

VALENTIN (*Sancılı*): Of!... Tanrının cezası... (*MOLINA duraksar.*) Haydi anlat, bağırsam merak etme.

MOLINA: Peki, özellikle mide ağrısına iyi gelecek bir şey anlatacağım sana. Bana o Alman filmlerini soruyordun, değil mi?

VALENTIN: Hmm, propaganda makinesini nasıl çalıştırdıklarımı öğrenmek için. Ama, pantere devam etmek daha iyi. Mimar kızın duyduğu ayak sesleri kesilmişti, orada kalmıştık.

MOLINA: Evet, bunun üzerine korkudan titremeye başlar, arkasına bakarsa panteri göreceğinden korkar... Bir an için durur, acaba kadının ayak seslerini yeniden duyacak mıyım diye, ama hiç ses yoktur, çalıların rüzgârdaki hışırtısından başka hiçbir şey duyulmaz... rüzgârdan mı yoksa aralarına bir şey gizlendiği için mi... (*MOLINA kızın tepkisini yansılar.*) Ve irkilerek arkasına döner.

VALENTIN: Galiba gene helâya gideceğim.

MOLINA: Çağırıp kapıyı açtırayım mı?

VALENTIN: Hayır, tutacağım...

MOLINA: Kötü olur ama.

VALENTIN: Hastalandığımı görecekler.

MOLINA: İshal olduğun için seni revire götürmezler.

VALENTIN: Geçer şimdi, sen anlat.

MOLINA (*Kızın tepkisini yineler.*): İrkilerek arkasına döner.

VALENTIN: Of!... Of!... Tanrım, ne ağrı!

MOLINA (*Sahnenin ortasında istemeye istemeye duraksar. Birden*): Sana bir şey soracağım: Neden annen sana yemek getirmiyor?

VALENTIN: İnandı... tuttu mu tutar, ondan hiç söz etmememin nedeni bu. Düşüncelerimi asla onaylamadı, sahip olduğu her şeyi hak ettiğini düşünüyor, toplumda belli bir yeri olan bir ailesi var, falan falan...

MOLINA: Sana her hafta yiyecek getirmesini söylemediysen kabahat gene de senin.

VALENTIN: Ben buradaysam, seçimimi yaptığım için buradayım, onun bununla bir ilgisi yok.

MOLINA: Biliyorsun annem hasta olduğu için gelmiyor.

VALENTIN: Hiç söylemedin.

MOLINA: Her an iyileşebileceğini sanıyor, bu arada benim anam belleniyor, çünkü kendisi dışında kimsenin bana yiyecek getirmesini istemiyor.

VALENTIN: Oysa sen buradan çıkıp eve gidebilsen iyileşecek, öyle değil mi?

MOLINA: Gene kafamdan geçeni okuyorsun. Evcet, nerede kalmıştık: (*Kızın tepkisini yineler.*) İrkilerek arkasına döner.

VALENTIN: Hiç... ah... özür dilerim... bak ne yaptım?

MOLINA: Dur, yatak çarşafıyla silme, bekle...

VALENTIN: Yo, yapma, gömleğinle olmaz...

MOLINA: Hadi, al şunu, silin, o çarşaf sana geceleyin gerekecek, örtünmek için.

VALENTIN: Ama tek gömleğin bu.

MOLINA: Dur, kaldır, akmasın; hah tamam, yavaş, dur dur, aman akmasın; tamam, yavaş, dur, çarşafa bulaşacak.

VALENTIN: Bulaştı mı?

MOLINA: Hayır, yalnızca külotuna. Çıkar şunu, hadi, utan-

ma.

VALENTIN: Öylesine utanıyorum ki...

MOLINA: Tamam, yavaş, acele etme... harika. İşte şimdi çıkıyor: al şu gömleği silin.

VALENTIN: Utanç verici...

MOLINA: Bir erkeğin dayanıklı olması gerektiğini söylemiyor muydun? Utanmak da ne oluyor?

VALENTIN: Külotumu iyice sar, Molina, kokmasın.

MOLINA: Merak etme, bu işleri bilirim ben. Görüyor musun bak? Onu gömleğin içine sardım, çarşafı yıkamaktan daha kolay. Biraz tuvalet kâğıdı alsana.

VALENTIN: Hayır, senin kâğıdın o, sana kalmayacak sonra.

MOLINA: Sende hiç kâğıt olmaz zaten, hadi, kahramanlık taslamayı bırak.

VALENTIN: Teşekkür ederim.

MOLINA: Bir şey değil. Biraz dinlen, titriyorsun.

VALENTIN: Çok kızıyorum, elimde değil, bana bu şekilde eziyet etmelerine izin verdiğim için kendime kızıyorum.

MOLINA: Haydi canım, biraz dinlenmeye çalış.

VALENTIN (*MOLINA'nun kirli gömleği gazeteye sardığını görür*): Ha... burayı kokutmamış olur böylece.

MOLINA: İyi fikir, ha?

VALENTIN: Donuyorum.

MOLINA (*Gaz sobasını yakıp üzerine kaynatmak için su koyar*): Sana çay yapacağım. Bir tek küçük paketimiz kalmış.

VALENTIN: Zahmet etme, geçer.

MOLINA: Manyaksın sen.

VALENTIN: Manyak olan ben değilim sensin, her şeyini bana harcıyorsun.

MOLINA: Bana gene getirirler.

VALENTIN: Annen gelemiyor ki, hasta.

MOLINA: Ben idare ederim. (*Hafifçe alaylı*) Eveet, irkiler arkasına döner. Tam ağzını açıp uzun, korkunç bir inilti çıkaracağı sırada... KÜÜT!!! Hemen yanbaşında bir otobüsün kapısı açılır, vıjt diye bir sesle birlikte. Otobüs sürücüsü onu orada dururken görüp durmuştur. (*Fincana sıcak su doldurur.*) Çayın neredeyse hazır.

VALENTIN: Ne kadar teşekkür etsem azdır. Özür dilemek de istiyorum... çünkü bazen ters ve kesin konuştuğumu biliyorum... istemeden kırıyorum insanları.

MOLINA: Boş ver. (*Çayı verir.*)

VALENTIN: Yo, sen şu filmi boş ver, ben sana gerçek bir öykü anlatacağım. Kız arkadaşım konusunda sana yalan söyledim. Sevdiğim, delicesine sevdiğim bir başka kıza anlattım sana ben. Ama benim kız konusunda doğruyu söylemedim. Tanısaydın onu severdin, çok hoş bir kızdır, sadece, yapmacıksız, ama aynı zamanda çok yüreklidir. (*Çay içer.*)

MOLINA: Lütfen bana anlatma. Senin politik işlerinle ilgili hiçbir şey bilmek istemiyorum.

VALENTIN: Aptallık etme, benim eylemlerim için kim seni sorgulayacak?

MOLINA: Beni de sorgulayabilirler.

VALENTIN: Bana güveniyorsun, değil mi? ~~X~~

MOLINA: Evet...

VALENTIN: Öyleyse ben de aynı şeyi yapmak istediğim zaman kaçma, eşit paylaşmalıyız.

MOLINA: Sorun o değil...

VALENTIN: Birini incittiğin için kendini suçlu hissetmek kadar kötü bir şey olamaz. Ben de bunu yaptım, onu incittim, henüz hazır olmadan onu bu hareketin içine ittim, kendi halinde bir kızcağız. Oldukça... basit.

MOLINA: Şeyy, şimdi anlatma; bana bırak, şimdilik bu işi ben yapayım. Nerede kalmıştık? (*Yanıt yoktur. MOLINA*)

VALENTIN'e bakar, uykuya dalmış olduğunu görür.) Neredeydik? (MOLINA arkadaşına yardım etmiş olmaktan gururludur.)

(Gündüz. Sarı ışık. MOLINA ile VALENTIN kendi yataklarında yatmaktadırlar, her biri kendi özel melankolisine gömülmüştür. Uzaktan bir bolero duyarız.)

MOLINA (Yarı şaka söyler): "İşte, sevgilim, sana yazıyorum gene... Gecenin sessizliği yüreğimdikini söylemeye zorluyor beni, anımsarsın değil mi, ne zaman başlamıştı o tuhaf... kötü yazgılı aşkımız..."

VALENTIN: Ne bu tanrıaşkına?

MOLINA: Çok popüler bir bolero, "Aşk mektubum".

VALENTIN: Böyle bir şey ancak senden çıkar.

MOLINA: Nesi varmış bunun, peki?

VALENTIN: Bombok, pis bir romantiklik; delisini gerçek-ten.

MOLINA: Yanlış bir zamanı seçtiysem özür dilerim.

VALENTIN: Ne demek istiyorsun?

MOLINA: Aldığım o mektup seni bombok etti, bense tutmuş "Sevgili bilmemnem"li mektuplardan söz eden bir şarkı söylüyorum.

VALENTIN: Evet, haber kötüydü. İstersen okuyabilirsin...

MOLINA: Okumasan daha iyi olur.

VALENTIN: Gene başlama tanrıaşkına, kimse seni sorguya çekecek değil. Üstelik onlar bunu zaten okudular. (VALENTIN mektubu açıp yeniden okur.)

MOLINA (VALENTIN'in omzunun üstünden bakar): El yazısı bir pilicinin ayak izlerine benziyor.

VALENTIN: Pek fazla bir öğrenim görmedi... Şifreli yazmış. Yoldaşlarımızdan birinin öldüğünü söylüyor, şimdi grubun sorumlusu kendisi olmuş.

MOLINA: Ha...

VALENTIN: Ve kendisine yapmasını söylediğim şeyi yapı-

yormuş, bir başka yoldaşla ilişkisi varmış.

MOLINA: İlişki?

VALENTIN: Beni çok özlüyordu. Bu yemini hepimiz ederiz, bir kişiye çok bağlanmamak konusunda, çünkü eyleme geçme zamanı geldiğinde böyle bir şey insanı engeller.

MOLINA: Nasıl eylem?

VALENTIN: Eylem, harekete geçme, hayatını tehlikeye atma... "Falanca benim yaşamamı ister" diye düşünmeye başlarsak ölümden korkarız, belki de ölümden korkmak denmez buna, ama nasıl desem, öleceğim diye üzülürsün, seni kaybettiği için birinin acı çekeceğini düşünürsün, falan filan. Her neyse, şimdi başka bir arkadaşı var.

MOLINA: Ama, kız arkadaşımın bana anlattığın gibi biri olmadığını söylemiştin...

VALENTIN: Ne boktan iş, mektuba söyle bir bakmak bile başımı döndürdü gene.

MOLINA: Hâlâ güçsüzsün.

VALENTIN: Biraz midem bulanıyor, üşüyorum da. (Battaniyeyi üzerine çeker.)

MOLINA: Sana yeme demiştin.

VALENTIN: Öylesine kuduz gibi acıkmıştım ki. (MOLINA battaniyeyi sıkıştırır.)

MOLINA: Dün iyiydin, iyiyim diye yemek yedin sindirim sistemini gene berbat ettin, bugün de aynı şeyi yaptım. Söz ver bana, yarın ağzına tek lokma bile koymayacaksın.

VALENTIN: Sana sözünü ettiğim öteki piliç vardı ya, sonunda harekete katıldı katılmasına, ama poliste çözüldü. Öylesine uğraşmıştı ki onunla birlikte olmam için.

MOLINA: Neden?

VALENTIN: Kendi hayatını çok seviyordu, benimle olmak onu mutlu ediyordu. Hepsini bu. Sonunda ayrılmak zorunda kaldık.

MOLINA: Birbirinizi çok sevdiğiniz için mi?

VALENTIN: Senin bolerolarından birine benziyor.

MOLINA: O şarkılarla alay ediyorsun, çünkü onları kendine çok yakın buluyorsun. Ağlamamak için tek çaren gülmek. Buna benzer bir şeyler anlatan bir bolero vardı, yoksa bir tango muydu?

VALENTIN: Gizlendiğim sıralar bir süre o öldürülen zavallı adamın dairesinde kalmıştım, karısı ve çocukları da vardı. Bebeğin bezlerini birkaç kez değiştirmiştim... Ama en kötüsü ne bilmiyorsun, en kötüsü onlara yazamamam, çünkü bu... onları ihbar etmek gibi bir şey olur.

MOLINA: Kız arkadaşına da mı yazamıyorsun?

VALENTIN (*Gözyaşlarını engellemeye çabalar*): Ah, Tanrım... Korkunç bir şey...

MOLINA: Ne yapabilirsin...

VALENTIN: Kolumu... kolumu... battaniyenin altından çıkar.

MOLINA: Ne olacak?

VALENTIN: Tut... Elimi tut, Molina. Lütfen.

MOLINA: Kendini koyuverme.

VALENTIN: İçimi kemirip duran bir şey daha var. O şeyi düşünmek canımı sıkıyor.

MOLINA: Söyle ve kurtul.

VALENTIN: Gerçekten mektubunu beklediğim... şu anda yanbaşımda olup elimi... tutmasını istediğim kişi hareketin içinde olan kız arkadaşım değil, öteki... Marta, adı Marta.

MOLINA: Böyle hissediyorsan... Ah, az daha unuttuyordum, miden gerçekten boşsa şurada kalmış birkaç kraker var... Sade... Onun için sana dokunmaz. Nasıl da unuttum... Hiç aklıma gelmiyor... (*VALENTIN'in elini bırakmadan uzanır, öteki eliyle krakerleri alır.*)

VALENTIN (*Dinlemez*): Kuralına göre oynamaktan söz edi-

yorum, ama içime sorarsan... Ben hâlâ yüksek sınıf-kadınlarından hoşlanıyorum, yoldaşımı öldüren o itoğluit gerçiler var ya, işte tıpkı onlara benziyorum... Ne olursa olsun onlardan biri gibiyim.

MOLINA: Doğru değil.

VALENTIN: Hatta Marta'nın bile kendisini değil, sınıfını seviyorum galiba.. Dünyada sınıf bilinci olan bütün o orospu çocukları var ya, onlardan farkım yok...

GARDİYANIN SESİ (*Hoparlörde*): Mahkûm Luis Alberto Molina, görüş yerinde ziyaretçiniz var!

(*Hücrenin kapısı açılır, MOLINA ile VALENTIN sanki utanacak bir şey yaparken yakalanmışlar gibi birbirlerinin elini bırakırlar. Hücre kapısı kapanır. Daha sonra birisiyle konuşan MOLINA'nın sesini duyarsın. Müdürün sesi sakınmazdır, göreneğe uygun olarak otoriterdir. Bu arada VALENTIN titreyerek elini battaniyenin altından çıkarır, kraker paketini alır. Pek fazla kalmamıştır, ancak dört tane. Yemeden önce yavaş yavaş, tek tek onlarla oynar, yeme isteğine karşı koyup onları daha sonraya saklamak ister, sonra bundan vazgeçer.*)

HAPİSHANE MÜDÜRÜ'NÜN SESİ: Korkma, oğlum, sana bir şey yapacak değiliz.

MOLINA'NIN SESİ: Korkmakla ilgisi yok, efendim. Titriyorum, çünkü midemden rahatsızım. Ama şimdi geçti.

MÜDÜR: Evet korkma. Sanki ziyaretçin varmış gibi yaptık. Hücre arkadaşın hiçbir şey bilmeyecek.

MOLINA: Hayır, o kuşkulanmıyor.

MÜDÜR: Avukatın dün akşam eve yemeğe geldi. Sana bazı güzel haberleri vardı. İyi halinden dolayı seni serbest bırakma planı ortaya çıktı çikâlı annen kendini çok daha iyi hissediyormuş.

MOLINA: Sahi mi?..

MÜDÜR: Neyin var? Böyle titreyip durmasana canım... Gü-lümsemen gerek: Bu planımız başarılı olursa seni serbest

birakacağız... Eveet, bize neler anlatacaksın bakalım? Yeni bir şeyler var mı? Açılmaya başladı mı, bir şeyler anlıyor mu?

MOLINA: Henüz başlamadı, efendim, ama biliyorsunuz böyle şeyler zaman alır.

MÜDÜR: Fiziksel gücünü zayıflatmamız işe yaradı mı?

MOLINA: Doğrusu, hazırladığımız yemeğin ilk tabağını ben yemek zorunda kaldım.

MÜDÜR: Yanlışlık yapmışsın.

MOLINA: Bir kere o lapa sevmiyor, sonra kâselerden biri ötekinden daha doluydu... bunun üzerine, çoğunu sen ye diye tutturdu. Kabul etmeseydim bir şeylerden kuşkulana-caktı. Yani siz bana onun için hazırlanacak olan yeni bir teneke kaba konacağını söylemişsiniz, ama içine fazla doldurarak yanlışlık yaptınız.

MÜDÜR: Peki, evet, yanlışlık için özür dilerim.

MOLINA: Belki de şimdi iyileşmesini bekleseniz daha iyi olur.

MÜDÜR (*Kayıt*): Buna biz karar veririz. Biz burada ne yaptığımızı biliriz. Peki, hücrene döndüğün zaman annenin seni görmeye geldiğini söyleyebilirsin, neden bu kadar heyecanlı olduğunu da açıklar bu.

MOLINA: Hayır, olanaksız, çünkü annem her zaman bir torba yiyeceklerle gelir.

MÜDÜR: Birini gönderip alabiliriz. O kötü lapayı yemenin acısı da çıkmış olur böylece. Zavallı Molina!

(*VALENTİN son krakeri de yemiştir. Paketi dolu görünecek biçimde düzeltir, pakete uzun uzun bakar.*)

MÜDÜR: Annen genellikle neler getirir, bana bir listesini versene.

MOLINA: Liste mi vereyim?

MÜDÜR: Evet, çabuk ol, yapılacak bir yığın işim var.

MOLINA (*Işıklar kararır ya da perde inerken yavaş yavaş*):

Çikolata, şeftali konservesi... iki kızarmış tavuk... bir büyük paket şeker, iki paket çay, biri siyah çin, öteki sarı... yoğunlaştırılmış süt, banyo sabunu, büyük boy, vee... bir dakika, biraz düşünüyüm, kafam bomboş...

İKİNCİ PERDE

YEDİNCİ SAHNE

(Portakal rengi ışık; elektrikler yanmaktadır. Hücre kapısı açılır ve MOLINA içeri girer, koca bir kesekâğıdı yiyecek taşımaktadır.)

MOLINA: Bak ne getirdim!

VALENTIN (Hoş bir şaşkınlıkla): Olamaz!... Yani annen mi?..

MOLINA: Evet!!

VALENTIN: İyileşti mi yani...?

MOLINA: Biraz daha iyi, evet... Baksana bana ne getirmiş. Özür dilerim. Yani, bak bize ne getirmiş demek istedim.

VALENTIN (İçin için sevinir): Hadi canım sen de. Bunları sana getirmiş.

MOLINA: Edepsizlik etme, sen hasta bir adamsın. Kızarmış tavuk tam sana göre, böylece çabuk iyileşirsin.

VALENTIN: Bunu yapmana izin veremem.

MOLINA: Özveriyle ilgisi yok, tavuksuz da yapabilirim, çikardığın o kokulardan kurtulacaksam... Ciddi söylüyorum, burada sana verdikleri o bombok şeyi yemeyi bırakmalısın. Hiç değilse iki gün.

VALENTIN: Öyle mi dersin?

MOLINA: Sonra, tam olarak iyileşince de... Kapa gözlerini. (VALENTIN gözlerini kapar. MOLINA VALENTIN'in avucuna alüminyum kâğıdına sarılı bir paket koyar.) Bil bakalım.

VALENTIN (Oyundan hoşlanmıştı): Nereden bileyim? (MOLINA öteki avucuna da benzer bir paket koyar.)

MOLINA: Ağırlığından tanıyabilirsin...

VALENTIN: İkisi de ağır... Bilemeyeceğim.

MOLINA: Aç gözlerini.

VALENTIN: Çikolata.

MOLINA: Ama, iyileşinceye kadar yok ve... evet, kuşkun olmasın, ikimize de var.

VALENTIN: Harika.

MOLINA: İlk işim... biraz sarı çay yapmak olacak, çünkü sinirlerim berbat, sen de tavuk ye... ya da, hayır, saat daha beş... sen en iyisi biraz çay iç ve şu yeni krakerlerden ye, bunlar senin midene ötekilerden daha iyi gelir.

VALENTIN: Şimdi birazcık yiyemez miyim? Bir tadımlık? Lütfen?

MOLINA (Ona kraker verir.): Peki, ama yalnızca biraz! Getirdiklerinin hepsinin kolay sindirilir şeyler olması çok iyi, çikolata dışında hemen yiyemeyeceğin hiçbir şey yok.

VALENTIN (Yiyerek): Öyle açım ki, koca bir atı bile yiyebilirim. Şimdi hemen şu tavuk budunu yemeye ne dersin?

MOLINA (Kısa bir duraksamadan sonra): Al.

VALENTIN (Kapıyı yiyerek): Gerçekten de berbat haldeydim. Teşekkürler...

MOLINA: Tamam, tamam...

VALENTIN (Ağız dolu): Bu şenliğin tam olabilmesi için bir tek şey eksik.

MOLINA: Dur bir dakika, galiba burada bir sapık varsa o da benim.

VALENTIN: Saçmalamayı bırak. Tek eksliğimiz bir film...

MOLINA: Ah... Evet... *(Paketleri kaldırırken)* Dur bakalım, şimdi Irena'nın çok değişik bir saç tuvaletiyle görüldüğü sahne geliyor.

VALENTIN: Gene başım dönmeye başlıyor.

MOLINA: Emin misin?

VALENTIN: Biraz midem de bulanıyor, deminki gibi.

MOLINA: Tavuktan olamaz. Belki de kafandakiler yüzündendir.

VALENTIN: Birden öyle bir tokluk duydum ki.

MOLINA: O tavuğu nasıl lüp diye yuttuğunu gördüm, çiğnemek için hiç durmadın bile.

VALENTIN: Bu kaşıntı beni çıldırtacak. Dört gündür ykanmadım.

MOLINA: Bunu aklından çıkar. Böyle buz gibi suyla, senin gibi hasta biri? Her neyse, Irena burada gerçekten olağanüstü görünüyor, yağmur yağmakta ve damlaların süzülmediği camda yansısını görüyoruz, güzel saçları tepeye toplanmış. Bunun nasıl bir şey olduğunu sana anlatmalıyım...

VALENTIN *(MOLINA'nın sözünü keser)*: Arkaya toplamış işte canım! Boşver bu saçma sapan ayrıntıları.

MOLINA: Saçma falan değil. Saçlarını bir örgü halinde tepesine dolayıp, Felemenk elması çiçeklerle süslemiş.

VALENTIN *(Kaşınıya sinirlenir, MOLINA ile aralarında artan gerginliğin farkındadır)*: Felemenk taşının ne olduğunu biliyorum. Açıklamana gerek yok.

MOLINA: Oo, çok sinirlisin!

VALENTIN: Gerçekten de bombok durumdayım, yani kafam karmakarışık; acaba bana bir mektup yazabilir misin? Çünkü bir noktaya bakmaya çalışırsam biliyorum, gene başım dönecek.

MOLINA: Dur bir kalem alayım.

VALENTIN: Bana büyük bir iyilik etmiş olursun.

MOLINA: Müsvette yapmak için bir kâğıt alalım önce.

VALENTIN: Benim kalemimi al.

MOLINA: Dur, kurşunkalemimi açıyorum.

VALENTIN *(Çok sinirli)*: Benim kalemimi kullanabilirsin dedim ya sana!

MOLINA: Peki, sakın ol.

VALENTIN: Kusura bakma, gene her şey kararmaya başlıyor da ondan.

MOLINA: Tamam, başla hadi.

VALENTIN *(Çok üzgün)*: Çok sevgili... Marta: Bu mektubu almak... sana şaşırtıcı gelebilir. Seni tehlikeye atmayacağımı biliyorum. Öylesine... yalnızım ki, sana ihtiyacım var, nasılımı bilmiyorum, ama senin... yanında olmak istiyorum, bana yüreklendirici bir şeyler söylemeni istiyorum...

MOLINA: ... "yüreklendirici"...

VALENTIN: ...böylesine güçsüz olduğum bir zamanda yoldaşlarımla karşılaşmaktan korkuyorum... İçim yaralı, yaralarım merhem sürecektir birine ihtiyacım var... Ve bunu anlayabilecek tek kişi sensin, çünkü sen de benim gibi yetiştirildin, güzel, rahat bir evde, hayatın zevklerini öğrendin ve ben, Marta, kurban olmaya hazır değilim, düşündükçe çıldırıyorum... ya da belki de hasta olduğum için bunu daha iyi görebiliyorum... Ölmekten çok korkuyorum... elimde kalan tek şey bu olduğu için, hayatım hiç denecek kadar az şeye indirildiği için, ölümü hak etmediğimi düşünmeden edemiyorum, hiç kimseyi sömürmedim, hiç kimseyi incitmedim... Yalnızca savaştım, çünkü olanları görebiliyordum... başkalarının, kardeşlerimin sömürülmesine karşı çıktım...

MOLINA: Evet.

VALENTIN: Ne diyordum?

MOLINA: ... "kardeşlerimin sömürülmesine karşı çıktım."

VALENTIN: ...çünkü yaşamak istiyorum, bir gün gene dışa-

rıda, sokakta olmak istiyorum, ölmek istemiyorum. Bazen bir kadına asla, hiçbir zaman dokunamayacağımı düşünüyorum, bu düşünce çıldırıyor beni... Kadınları düşündüğüm zaman... aklıma yalnızca sen geliyorsun, şimdi, şu anda, ben bu mektubu yazarken senin de beni düşündüğünü hayal etmek ne güzel olurdu... Ezbere bildiğim o güzel bedeninde ellerini dolaştırıyorsun...

MOLINA: Yavaş ol, bu kadar hızlı gitme.

VALENTIN: ...güzel bedeninde dolaştırıyorsun, onların benim ellerim olduğunu düşünmeye başlıyorsun... Öyle olsaydı sanki sana ben kendim dokunuyordum gibi olacaktım, aşkım... Çünkü benim bir parçam senin içinde kaldı, öyle değil mi? Tıpkı senin kokunun benim burun deliklerimde kalması gibi... Parmak uçlarımda teninin yumuşaklığını duyuyorum... Bak, artık onu ezberledim, görüyor musun? Elbette görüp görmeme sorunu değil bu... İnanma sorunu, bazen senden bir parçanın benimle birlikte olduğunu çok iyi biliyorum... Onu hiç yitirmeyeceğimi, bazen yok oluyor, bu hücrede benden başka kimse yokmuş gibime geliyor, tek başıyım gibim...

MOLINA (*Kırgınlığını gizler.*): "tek başıyım gibim." Evet?

VALENTIN: ...sanki senden hiçbir iz yokmuş gibi, seninle o kadar mutlu olmuş olmamın, birlikte geçirdiğimiz o sevinç dolu gecelerin, öğlelerin, sabahların bana hiç yararı yok, aksine işlerimi daha da güçleştiriyor... çünkü seni çılgınca özleyorum, tek duyduğum şey yalnızlığın işkencesi, burun deliklerimdeki tek koku bu hücrenin ve gövdemin iğrenç kokusu... Yıkamıyorum, çünkü çok hasta ve güçsüzüm, soğuk sudan zatürree olabilirim, parmak uçlarımda dokunuşunu duyduğum şey senin derin değil, ölüm korkusunun soğuk ürpertisi, iliklerime kadar işliyor bu soğuk... Umudunu yitirmek korkunç bir şey, be-

nim başıma gelen de bu...

MOLINA: Sözüünü kestiğim için özür dilerim...

VALENTIN: Ne?

MOLINA: Mektup bittiği zaman sana bir şey söylemek istiyorum.

VALENTIN (*Sözüünün kesilmesine bozulmuş*): Evet, ne söylemek istiyorsun?

MOLINA: Demek istiyorum ki, o düşün altına girersen ölersün...

VALENTIN (*Gerçekten çıldırarak*): Ee, n'apalım? Söyle tanrının cezası!

MOLINA: Yıkınmaya yardım edebilirim. Bak, patates haşlamak için ısıttığım su var, iki tane de havlumu, birine sabun sürerim, onunla sen önünü sabunlarsın; ben de arkamı, sonra ötekini suya batırır sabunları silerim.

VALENTIN: Yani hiç değilse derim artık kaşınmaz ha?

MOLINA: Evet ya! Parça parça yaparız, böylece üşütmezsin.

VALENTIN: Gerçekten bana yardım edecek misin?

MOLINA: Elbette.

VALENTIN: Ne zaman?

MOLINA: Hemen. Su kaynıyor, o yüzden soğuk suyla karıştıracağız. (*Bunu yapmaya başlar.*)

VALENTIN (*İnanılmaz derecede mutlu*): Kaşınmayacağım! Rahat rahat uyuyabileceğim!

MOLINA: Gömleğini çıkar. Bu arada biraz daha su ısıtalım. (*Sıcak su ile soğuk suyu karıştırır.*)

VALENTIN: Ama gaz senin, gazsız kalacaksın.

MOLINA: Önemli değil.

VALENTIN: Molina...

MOLINA: Ne?

VALENTIN: Şu mektubu versene bana.

MOLINA: Ne olacak?

VALENTIN: Ver sen.

MOLINA: Al. (*MOLINA mektubu VALENTIN'e verir, VALENTIN de yırtar.*) N'apıyorsun?

VALENTIN: Bunu. (*Parçaları katlar, yeniden böler.*) Bir daha bundan söz etmeyelim.

MOLINA: Nasıl istersen...

VALENTIN: İnsanın kendini umutsuzluğa kaptırması kötüdür...

MOLINA: Ama, dışarıya vurması da iyidir. Birinde bana böyle demiştin.

VALENTIN: Ama, benim için kötü. Ben onunla başa çıkmayı öğrenmek zorundayım. (*MOLINA susar.*) Bak, bir gün sana bunun için teşekkür etme olanağım olacak, doğru söylüyorum. (*MOLINA kaynatmak için biraz daha su koyar.*) O kadar çok su gerekiyor mu?

MOLINA: En azından... Hem budalalık etme, bana teşekkür edeceğin bir şey yok. (*MOLINA, VALENTIN'e arkasını dönmesini işaret eder, VALENTIN de dediğini yapar.*)

VALENTIN: Sana bir şey soracağım: Film nasıl sona eriyor, söyler misin? Yalnızca son sahneyi.

MOLINA (*VALENTIN'in arkasını yıkamaya başlar*): Ya hep, ya hiç.

VALENTIN: Neden öyle?

MOLINA: Ayrıntılar yüzünden. Tepeye toplanan saçlar çok önemli! Bak, kadınlar bir dönüm noktasında olduklarını göstermek için saçlarını tepede toplarlar ya da eksiden toplarlardı, çünkü enseyi açıkta bırakan bu saç biçimi kadının yüzüne bir çeşit soyluluk verirdi. (*Bitkinliğine karşın VALENTIN başını ellerine dayayıp, eğlenmiş gibi gülümser.*) Öyle kötü kötü gülmek de ne oluyor? (*Şakasız*) Ben ciddi konuşuyorum.

VALENTIN: Sırtım artık kaşınmıyor.

SEKİZİNCİ SAHNE

(*Gündüz. MOLINA uyumakta olan VALENTIN'i uyandırmak için sessizce ortalığı toplamaktadır, ama VALENTIN gene de uyanır. İkisi de daha canlıdır; diyalog gelişigüzel başlar, ama kısa zamanda gerginleşir ve hızlanır.*)

VALENTIN: Günaydın...

MOLINA: Günaydın.

VALENTIN: Saat kaç?

MOLINA: Onu on geçiyor. Tıpkı annem gibi. Yani bazen ben onu "onu on geçe", diye çağırırım, çünkü ayakları böyle dışa doğru açık yürür.

VALENTIN: Çok geç olmuş.

MOLINA: Kahvemizi getirdikleri zaman sen öteki tarafına dönüp gene uyudun.

VALENTIN: Valide hanım için ne demiştin?

MOLINA: Kim hâlâ uyuyor gördün mü? Boş ver. İyi uyudun mu sen?

VALENTIN: Kendimi çok daha iyi hissediyorum.

MOLINA: Baş dönmesi?

VALENTIN: Yatakta otururken yok.

MOLINA: Harika! Öyleyse neden yürümeyi denemiyorsun?

VALENTIN: Hayır, henüz yürüyemem, bana gülersin.

MOLINA: Neyine?

VALENTIN: Normal bir erkeğin sabahleyin aşırı bir enerji.

yüküyle uyandığı zaman başına gelen şey yüzünden.
MOLINA (*Büttün saflığıyla, VALENTIN'in iyileşmiş olması-na sevinir.*): Seninki kalktı ha... Mucize bu!
VALENTIN: Öteki tarafa bak, olur mu? Kendimi sanki...
(*Sürahideki suyla yüzünü yıkamak üzere yataktan kalkar.*)
MOLINA (*Arkasını dönmüş, gözleri kapalı*): Gözlerim kapalı, ne zaman açayım, söyle.
VALENTIN: Biraz bacaklarım titriyor, ama başım dönmüyor. Senin ve yemeklerin sayesinde. Evet, artık bakabilirsin. (*Yatağa girer.*) Biraz daha uzanacağım.
MOLINA (*Otoriter*): Çay yapmak için su ısıtayım.
VALENTIN: Yalnızca kahveyi ısıt, yeter.
MOLINA: Ah, helâya gittiğimde döktüm. İyileşmek istiyorsan, doğru dürüst beslenmelisin.
VALENTIN: Ama, senin çayını, her şeyini kullanmak alçakça geliyor bana. Artık bir şeyim kalmadı.
MOLINA: Konuşma, çok biliyorsun.
VALENTIN: Dinle bak.
MOLINA (*Sözünü keser.*): Hiçbir şey dinlemiyorum, bunda bir sorun yok, annem bana evden daha çok şey getiriyor.
VALENTIN: Tamam, teşekkür ederim, ama bugünden sonra olmaz. (*Kitaplarını aramaya başlar.*)
MOLINA: Okumak da yok, dinleneceksin! Çayı beklerken sana yeni bir film anlatmaya başlayacağım.
VALENTIN: Okumaya çalışmalıyım, hiç değilse yapıp yapmayacağımı görmek için. (*Okumaya başlar.*)
MOLINA: Bu fazlaca bir çaba olmayacak mı?
VALENTIN: Göreceğiz.
MOLINA: Senin gibi fanatığını görmedim.
VALENTIN (*Kitabı yere fırlatır, gittikçe daha çok sinirlenir.*): Olmuyor... her şey birbirine karışıyor.
MOLINA: Sana söyledim. Başın dönüyor mu?
VALENTIN: Yalnızca okuduğum zaman.

MOLINA: Neden öyle biliyor musun? İnsan sabahları daha güçsüz olur hep. Şöyle bir güzelce ekmek ve jambon ye, geçer.
VALENTIN: Öyle mi dersin?
MOLINA: Bir de, öğle yemeğinden sonra biraz uyudun mu çalışacak duruma geleceksin, inan bana.
VALENTIN: Öylesine bitkinim ki, uzanacağım.
MOLINA (*Bir kadın başöğretmen gibi*): Yoo, yatakta kalmak seni güçsüzeleştirir, ayakta olur ya da oturursan daha iyi. (*VALENTIN'e bir fincan çay uzatır.*)
VALENTIN: Bugün de kabul ediyorum, ama bir daha yok.
MOLINA (*İpler elindeymiş gibi*): Ha-ha, seni kandırdım! Gardiyana sabahları artık kahve getirmemesini söyledim.
VALENTIN (*Kaygılı*): Buraya bak, sen kendin için ne yaparsan yap, ama ben sidik gibi bile olsa o kahveyi istiyorum.
MOLINA: Perhizin ne demek olduğundan haberin yok senin.
VALENTIN (*Sakin olmaya çalışır.*): Bak, gerçekten de başkasının hayatımı yönetmesini istemem.
MOLINA (*Parmaklarıyla sayar.*): Bugün Çarşamba... Pazar-tesi günü avukatımı görüyorum, her şey onun söyleyeceği şeylere bağlı. Yargıtay başvurusuna falan inanmıyorum, ama söz verdiği gibi bir torpil bulabilirse, o zaman umut besleyeceğim bir şey olur.
VALENTIN (*Pek dikkat etmeksizin*): Neden inanmıyorsun?
MOLINA (*Bir fincan daha çay hazırlarken, usulca*): Beni bırakırlarsa... kimbilir kim olacak hücre arkadaşın.
VALENTIN: Sen daha kahvaltı etmedin mi?
MOLINA: Sen uyuyordun, gürültü yapmak istemedim. (*Yeniden doldurmak üzere VALENTIN'in fincanını alır.*) Şimdi bana eşlik etmek için bir çay daha içersin.
VALENTIN: Rica edeceğim.
MOLINA (*VALENTIN'e göstermeden bir paket daha açar.*):

Öğle uykusundan sonra ne çalışacaksın?

VALENTIN: Ne yapıyorsun?

MOLINA: Bir sürpriz. Ne okuyorsun söyle bana.

VALENTIN: Hiç...

MOLINA: Ah, bu ne konuşkanlık böyle. Peki, öyleyse...
Sürpriz paketini açalım... İçinde saklayıp durduğum...
özel bir şey var... Çayla iyi gidecek bir şey... Meyveli
kek!

VALENTIN: Ah, yoo, teşekkür ederim.

MOLINA: Ne demek, teşekkür ederim? Su kaynadı bile.
Ha, anladım! Helâya gitmek istiyorsun! Söyle şu gardiya-
na da tanrıaşkına kapıyı açsın, sonra hemen dön!

VALENTIN: Lütfen bana ne yapacağımı söyleme.

MOLINA (*Şaka yollu VALENTIN'in gidiğinden makas
alır.*): Aa, hadi, bırak sana biraz annelik edeyim.

VALENTIN: Kahretsin yeter!

MOLINA (*Bir ev hayvanını okşar gibi sevecen*): Ama neden?
Ne kötülüğü var?

VALENTIN (*Çay fincanı ile tabağını sobaya doğru fırlatır.*):
Kapa şu pis çeneni!

MOLINA: Kek... (*VALENTIN surat asar.*) Bak ne yaptın...
(*MOLINA yerdekileri toplamak için koşuşturur.*) Isınamaz-
sak mahvoluruz. Bak, tabağı da kırdın... (*VALENTIN'in
den ses çıkmaz.*) Çay da...

VALENTIN (*Güçlülükle*): Kusura bakma. (*Toplamaya devam
eden MOLINA duymazlıktan gelir.*) Kendimi tutamadım.
Bak, çok özür dilerim. Gerçekten. (*MOLINA yanıt ver-
mez.*) Bak, gaz döküldü, ama soba kırılmadı. (*Yanıt gel-
mez.*) Molina, çok özür dilerim, patlayverdim. (*MOLI-
NA yatağının kıyasına oturur, başını öne eğer.*) Özür dile-
rim, gerçekten çok üzüldüm. Lütfen beni başışla.

MOLINA (*Çok kurgun bir biçimde*): Başışlayacak bir şey yok.

VALENTIN: Var. Hastalandığım zaman sen olmasaydın,

Tanrı bilir şimdi nerede olacaktım.

MOLINA: Bana teşekkür etmeni gerektirecek bir şey yok.

VALENTIN: Var, çok var.

MOLINA: Unut hepsini. Hiçbir şey olmadı.

VALENTIN: Oldu ve ben utançtan ölüyorum... Soysuzun bi-
riyim ben... Bak, gardiyanı çağır, gidip su getireyim, nere-
deyse hiç kalmadı... Lütfen, yüzüme bak. Kaldır başını.
(*MOLINA tepki göstermez.*)

GARDİYANIN SESİ (*Hoparlörde*): Mahkûm Luis Alberto
Molina, görüş yerinde ziyaretçiniz var! (*Hücre kapısı açıl-
ır. MOLINA çıkar. VALENTIN neden olduğu dağınıklığı
toplamaya çalışır.*)

MÜDÜR'ÜN SESİ: Evet, Molina, bugün pazartesi. Bana
ne bilgiler getirdin bakalım?

MOLINA'NIN SESİ: Bunu söylediğim için üzgünüm, ama
fazla bir şey yok.

MÜDÜR: Anlıyorum.

MOLINA: Ama gittikçe bana daha çok güveniyor.

MÜDÜR: İyi ama, Molina, biliyorsun, işin kötü yanı bana
yukarıdan yapılan baskı, yani Başkanlıktan. Bu mahkûmu
sorguya çekmek istiyorlar. Ona en ağır cezayı verecekler,
ne demek istediğimi anlıyorsan.

MOLINA: Ah, hayır, efendim, çok güçsüz şu anda, bunu
kaldıramaz, ayrıca bu onların ne işlerine yarayacak?

MÜDÜR: Ben de aynı şeyi söyleyip duruyorum kendilerine,
ama dinleyen yok.

MOLINA: Lütfen, Müdür Bey, bir haftacık daha verin!.. Bir
fikrim var.

MÜDÜR: Söyle bakalım.

MOLINA: Gerçekten çok inatçı, ama duygusal bir yanı var

MÜDÜR: Evet...

MOLINA: Yani... Bir gardiyan gelir de benim gelecek hafta
başka bir bloka gönderileceğimi söylerse, çünkü biliyorsu-

nuz şu Yargıtay başvurusuyla falan ben artık başka bir suç sınıfına giriyorum, belki de daha çok yumuşar.

MÜDÜR: Öyle mi?

MOLINA: Evet, efendim, gerçekten öyle, inanın bana. İçimde öyle bir duygu var ki ayrılacağımı bilirse bana büsbütün açılacaktır. Bilirsiniz, efendim, mahkûmlar nasıldır... Hücre arkadaşlarını ellerinden alırsanız her zamankinden daha güçsüz olurlar.

(Bu anda MOLINA kucagında kesekâğıdıyla yeniden hücreye girer. Müdür'ün sesi içindekileri bir bir sayarken MOLINA boşaltır. VALENTIN çok utanmış bir durumda özür dilercesine MOLINA'ya bakar.)

MÜDÜR'ÜN SESİ: Çavuş, şunları not et: İki kızarmış tavuk, dört fırınlanmış elma, bir karton kutu patates salatası, iki yüz elli gram taze jambon, iki yüz elli gram jambon füme, dört francala, dört büyük paket meyve şekerlemesi, bir kavanoz portakal marmeladı, iki meyveli kek...

(Banttaki ses gittikçe azalır.)

MOLINA (Sakin ve çok üzgün; VALENTIN'in çıkışmasına çok kırlmıştır): İşte şu taze jambon, şu da füme. Ekmek bayatlamadan kendime bir sandviç yapmak istiyorum. İstersen sen de kendine yapabilirsin.

VALENTIN (Kendinden çok utanmış): Teşekkür ederim.

MOLINA (Sakin, soğuk): Bana şu küçük parça yeter, bir dilim ekmek, biraz tereyağı, biraz da jambon füme. Bir tane de fırınlanmış elma.

VALENTIN: Çok güzel.

MOLINA: Henüz soğumadan tavuk yemek istiyorsan, çekinme.

VALENTIN: Sağol, Molina.

MOLINA: Herkes kendi yemeğini hazırlasın, böylece seni rahatsız etmemiş olurum.

VALENTIN: Ne desen hakkın var.

MOLINA: Meyve şekerlemesi de var. Kabağı bana bırak yeter, başka bir şey istemem.

VALENTIN (Özür dilemekte güçlük çeker.): Hâlâ çok utanıyorum... öfkemi denetleyemediğim için. (MOLINA susar.) Galiba bana karşı... böylesine cömert davranman sinirlerimi bozdu... çünkü ben sana... senin bana davrandığın gibi davranmak istemiyordum.

MOLINA: Bak, ben de düşünüyordum ve senin bana söylediğin bir şeyi anımsadım... Sizler gibi bir savaşın içinde olanlar için birine fazlaca düşkünlüğün iyi olmadığını söylemiştin. Şey, "düşkün" belki de yanlış bir sözcük, yani birisiyle bir arkadaş gibi birbirine yakın olmak.

VALENTIN: Sorunu böyle gördüğün için sağol.

MOLINA: Görüyor musun, bazen dediğini anlıyorum.

VALENTIN: Ama dünyanın bizi bir an için bile insanca davranamayacağımız biçimde kısıkrak bağladığını düşünmek... Dışarıdaki düşman böylesine güçlü mü?

MOLINA: Ne demek istediğini anlayıp anlamadığımdan emin değilim.

VALENTIN: Bize zulmedenler bu hücrenin dışındalar, içinde değiller. Neye bozuluyorum biliyor musun... öylesine aşırılmışım, ya da beynim öylesine yıkanmış ki, benden karşılığını istemeden birinin bana iyi davranacağına inanmıyorum.

MOLINA: Orasını bilmem...

VALENTIN: Nefesini?

MOLINA: Yanlış anlama, ama sana iyi davranıyorsam dostum olmanı istediğim için davranıyorum, ne saklayayım... Beni sevmeni istiyorum. Nasıl ki iyi bir insan olduğu için anneme iyi davranıyor, onun beni sevmesini istiyorsam öyle. Sen de iyi bir insansın, ülküsü olan bir insansın, hayatını tehlikeye atmış bir insansın, ne için olduğunu, evet, pek iyi anlamıyorum; ama biliyorum ki yalnızca kendi ç-

karın için değil... Lütfen başını çevirme, seni utandırıyor muyum?

VALENTIN (*Doğruca MOLINA'ya bakar.*): Biraz.

MOLINA: İşte bu yüzden sana saygı duyuyorum, senin için iyi duygularım var, senin de benim için iyi duygularının olmasını istiyorum. Biliyor musun, annemin sevgisi hayatımın en güzel duygusu, çünkü o beni... olduğum gibi seviyor.

VALENTIN (*MOLINA'nın sandviç yapmak için kopardığı ekmeğin parçasını gösterir.*): Şunu sana kesebilir miyim?

MOLINA: Elbette.

VALENTIN (*Ekmeği dilimler.*): Önemseydiğin, yakın arkadaşların olmadı mı hiç?

MOLINA: Arkadaşlarım hep... benim gibi, budala hötöröflerdi, biz asla -nasıl desem?- biz asla birbirimize gerçekten güvenmedik, biz şorololar böyleydik işte. Hep dostluk arıyorduk, ya da her neyse işte, hep daha ciddi biriyle, gerçek bir erkekle kuşkusuz. Bu da asla gerçekleşmez, çünkü gerçek bir erkeğin istediği şey de bir kadındır.

VALENTIN (*MOLINA'nın sandviçi için bir dilim jambon alır.*): Bütün eşcinseller böyle midir?

MOLINA: Şey, birbirlerine âşık olanlar vardır. Ama, ben ve benim arkadaşlarım, bizler kızız. Sapıklıklarla işimiz yoktur bizim. Normal kadınız biz, erkeklerle yatarız.

VALENTIN (*Bundaki mizahı anlamaktan dolayı çok ilgilenmiştir.*): Tereyağı?

MOLINA: Lütfen. Sana anlatmam gereken bir şey var.

VALENTIN: Elbette. Yeni film.

MOLINA (*Planını uygulamaya koymaktan dolayı biraz sinirlince*): Avukatım işlerin hareketlendiğini söylüyor.

VALENTIN: Ben ne hıyar herifim yahu, sormadım bile.

MOLINA: Yargıtay başyurunu incelenmeye alındığı zaman se-

ni başka bir bloka geçiriyorlar. Hafta sonunda buradan çıkabilirim.

VALENTIN (*Buna çok bozulmuştur, belli etmemeye çalışır.*):

Harika... Gerçekten de çok mutlu olmalısın.

MOLINA: Bu konuyu daha fazla düşünmek, umutlanmak istemiyorum. Biraz patates salatası alsana.

VALENTIN: Alayım ha?

MOLINA: Çok güzel.

VALENTIN (*Kalkar.*): Bu iyi haber benim iştahımı kaçırdı. X

MOLINA: Hiçbir şey söylemedim farzet, kesin bir şey yok.

VALENTIN: Hayır, bu olasılıklar iyi görünüyor, mutlu olmalıyız.

MOLINA: Neren ağrıyor? Miden mi?

VALENTIN: Hayır, başım. Kafam karmakarışık.

MOLINA: Hangi konuda?

VALENTIN: Dur, biraz dinleneyim.

(*Oturur, başını ellerinin arasına alır; zamanın geçtiğini göstermek üzere ışık sandan portakala döner; her iki adam da hep aynı durumda kalırlar; havada sinirli bir gerginlik vardır.*)

MOLINA: Oğlan şaşkın durumdadır, bu tuhaf kadınla ne yapacağını bilmez. Kadın eve gelir, kocası çok ciddi görünmektedir, ayaktabılarını çıkarmak üzere kadın banyoya gider, ayaktabıları çamur içindedir; bu arada kocası çok bozulduğunu, çünkü onu almak üzere psikiyatriste uğradığını ve kendisinin çoktandır oraya hiç uğramadığını öğrendiğini söyler. Bunun üzerine kadın ağlamaya başlar; hayatının mahvolduğunu, hep korktuğu şeyin başına geldiğini, delirdiğini, sanrılar gördüğünü, işin daha da kötüsü, bir panter kadın olabileceğini söyler. Adam yumuşar, onu kollarının arasına alır, ona bir çocuk gibi davrandığını söylediğin zaman haklıydın; çünkü onu böylesine çaresiz, şaşkın görünce onu ne kadar sevdiğini yeniden anlar ve her şeyin yoluna gireceğini söyler... (*Derin bir soluk*)

alır.)

VALENTIN: Amma da içini çektin.

MOLINA: Hayat çok güç...

VALENTIN: Ne var?

MOLINA: Bilmiyorum, buradan çıkmayı düşlerken acaba kendimi bir başka yerde... bir hücreye, kimbilir hangi gıcık herifle birlikte tıklımış mı bulacağım diye endişeleniyorum.

VALENTIN: Başka bir şey düşün. Annen iyileşiyor, önemli olan bu, tamam mı?

MOLINA: Doğru.

VALENTIN: Öyleyse yalnızca bunu düşün, tamam mı?

MOLINA (*Kendini tutmayı bırakır.*): Onu düşünmek istemiyorum! (*Hiçkürmeye başlar.*)

VALENTIN: Buraya bak.. N'oluyor?

MOLINA: Bir şey yok.

VALENTIN: Gel buraya, yastığının içine saklanma... Bana anlatmadığın bir şey var mı?

MOLINA (*Ağlar.*): Ben... ben...

VALENTIN: Ben ne? Buradan çıktığın zaman özgür olacaksın, istersen politika yapabilir, bir gruba katılabilirsin.

MOLINA: Sen delisin. Benim gibi bir tekerleğe inanırlar mı hiç.

VALENTIN: Ama ben sana kiminle görüşeceğini söyleyebilirim...

MOLINA (*Birden doğrulup bastıra bastıra*): Bana yemin et, en çok neyi seviyorsan onun üzerine, bir daha asla, duy-dun mu dediğimi, asla bana yoldaşlarıyla ilgili bir şey söylemeyeceksin.

VALENTIN: Ama onları gördüğün kimin aklına gelir?

MOLINA: Sorgularlar falan, kim bilir? Hiçbir şey bilmezsem onlara hiçbir şey söyleyemem, böylesi daha güvenli.

VALENTIN: Her neyse, politik grupların her türlü var,

hatta salt konuşmaktan başka bir şey yapmayanları bile. Sen dışarı çıktığında işler farklı olacak.

MOLINA (*Gene bağırır*): Hayır, korkunç olan da bu, hiçbir şey farklı olmayacak!

VALENTIN: Bu kaçınıcı, seni bağırırken görüşüm? (*Şakalı, onu neşelendirmeye çalışır.*) Yapma n'olur, bütün bu göz-yaşları beni kaygılandırıyor. Burayı sel bassın mı istiyorsun?

MOLINA: Artık dayanamıyorum... Her zaman... aynı kötü şans...

(*Portakal rengi ışık söner; mavi ışıkta kalmışlardır, birbirlerini göremezler.*)

VALENTIN (*Kararlı*): Yahu, ışıklar söndü mü, ne çabuk? Dinle, dışarı çıktığın zaman ilk iş bir gruba katıl, bu kadar yalnız olmamalısın.

MOLINA: O işlerden bir şey anlamıyorum. Ayrıca pek inanmıyorum da.

VALENTIN: Öyleyse çeneni kapat, yakınıp durma.

MOLINA (*Hâlâ biraz ağlar.*): Artık bunları konuşmayalım...

VALENTIN (*Dostça*): Aah, hadi... böyle yapma. (*Omzuna hafifçe vurur.*)

MOLINA: Lütfen bana dokunma...

VALENTIN: Bir arkadaşın sırtına vuramaz mı?

MOLINA: Daha da kötü oluyorum...

VALENTIN: Neden? Neyin var?

MOLINA (*Öfkeli*): Öylesine yorgunum ki, Valentin. Acı çekmekten yoruldu. Bütün içim ağrıyor.

VALENTIN: Neren acıyor?

MOLINA: Göğsüm, boğazım... Nedendir acaba, insan ne zaman kötü olsa şurasında bir şey hisseder! Düğüm gibi bir şey! Soluğunu tıkayan bir şey!

VALENTIN: Doğru, insan orasında hisseder. Çok sıkıştırıyor mu?

MOLINA: Evet...

VALENTIN: Burası mı?

MOLINA: Evet...

VALENTIN: Orayı ovمامı ister misin?

MOLINA: Evet...

VALENTIN (*Bir duraksamadan sonra*): Ne hoş...

MOLINA: Nesi hoş?

VALENTIN: Değişiklik olsun diye kendi sorunlarımı düşünmemek. Galiba senin bana ihtiyacın olduğu için, sana yardım ediyordum gibi bir duygum var.

MOLINA: Ne adamsın, yahu... Her şeyi açıklamaya çalışıyorsun hep.

VALENTIN: Olayların beni yönetmesini istemiyorum. Neden öyle olduklarımı bilmek istiyorum.

MOLINA: Sana dokunabilir miyim?

VALENTIN: Evet...

MOLINA: Şu benine dokunmak istiyorum... kaşının üstündeki şu küçük bene. (*Dokunur. VALENTIN sessizdir.*) Çok iyisin.

VALENTIN: Hayır, iyi olan sensin.

MOLINA: İstersen, istediğin şeyi yapabilirsin benimle... çünkü ben istiyorum, gerçekten. (*VALENTIN susar.*) Seni tiksindirmezse.

VALENTIN: Söyleme bunu. Susmak daha iyi.

(*Aşağıdaki sahne açıklamaları yönetmene birer öneriden başka bir şey değildir. Önemli olan, pek çok nedenden dolayı sahnede temsil edilmesi olanaksız cinsel ilişkinin eşdeğeri olabilecek bir sahne davranışı bulmak ve bu edimin MOLINA ile VALENTIN arasındaki ilişkiyi nasıl yoğunlaştırdığına izleyicinin dikkatini çekmektir.*)

(*Her iki adam da kalkar, parlak ışıkta, sahne önüne gelirler, kollarını birbirlerinin omzuna atmışlardır; göz hizasında dümdüz karşıya bakarak aşağıdaki konuşmayı yaparlar.*)

VALENTIN: Biraz duvara doğru git.

MOLINA (*Bir duraksamadan sonra*): Öyle karanlık ki, hiçbir şey göremiyorum. (*Duraksama*) Yavaş ol... (*Duraksama*) Öyle değil, öyle acıyor. (*Duraksama*) Yavaş, yavaş... (*Duraksama*) Evet, böyle... (*Uzun duraksama*) Sağol.

VALENTIN: Teşekkür ederim. Şimdi nasılsın?

MOLINA: İyi... Ya sen, Valentin?

VALENTIN: Bana sorma... Bilmiyorum ne...

MOLINA: Ah, öyle hoş ki...

VALENTIN: Bir dakika konuşmadan duralım...

MOLINA: Öyle tuhaf ki... durup dururken elimi kaşımın üstüne götürüp o beni arıyorum.

VALENTIN: Senin orada bir benin yok, benim var.

MOLINA: Biliyorum, ama işte gene de olmayan benime dokunmak için... elimi oraya götürüyorum.

VALENTIN: Şşşt, bir dakika sus.

MOLINA: Başka ne hissettim biliyor musun, bir an için...?

VALENTIN: Söyle, ama kımıldama, öylece dur.

MOLINA: Yalnızca bir an için, sanki burada değilmişim gibime geldi... Ne burada, ne de dışarda. (*VALENTIN susar.*) Sanki ben burada yokmuşum gibi, sen burada yalnızdın. (*VALENTIN susar.*) Ya da o ben değildim. Ben... sendim.

DOKUZUNCU SAHNE

(Gündüz. Herkes kendi yatağında.)

VALENTIN (Her zamanki selâmlaşma, ama bu kez çok farklı bir tonda olduğu ortadadır.): Günaydın.

MOLINA: Günaydın, Valentin.

VALENTIN: İyi uyudun mu?

MOLINA: Evet. (Sakince, zorlamamaya çalışır): Çay mı istersin, kahve mi?

VALENTIN: Kahve olsun ki kalkıp çalışabilirim. Her şey normal ilerleyişine dönünceye kadar... Moral bozukluğun geçti mi?

MOLINA: Evet, ama sersem gibiyim. Kafam bomboş, hiçbir şey düşünemiyorum.

VALENTIN: Ben de öyle. En iyisi ben çalışayım. Beni bu kurtarır.

MOLINA: Neden kurtaracak? Olanlar için suçluluk duymaktan mı?

VALENTIN: Cinsellik masumlüğün ta kendisidir, gittikçe buna daha çok inanıyorum.

MOLINA: Senden bir şey isteyebilir miyim? Bugün hiçbir şeyi çözümlenmeye çalışmayalım.

VALENTIN: Nasıl istersen.

MOLINA: Kendimi... iyi hissediyorum ve hiçbir şeyin bunu engellemesini istemiyorum. Çocukluğumdan beri ilk kez

bu kadar mutlu oluyorum, annemin bana bir oyuncak aldığı zamanki gibi.

VALENTIN: En çok hangi oyuncak sevdiğini anımsıyor musun?

MOLINA: Bir taşbebek, uzun sarı saçlı.

VALENTIN: (Gülmekten kırlır.): Ya!

MOLINA: Neden gülüyorsun?

VALENTIN: Psikologluk damarım kabardı.

MOLINA: Ne?

VALENTIN: ... Hiç ... Acaba senin en sevdiğin oyuncakla... benim aramda bir ilişki var mı diye merak ettim.

MOLINA (Ona ayak uydurur.): Sorduğun için hak ettin.

VALENTIN: Erkek bir bebek olmadığından emin misin?

MOLINA (Gülerek, tamamen rahatlar.): Hayır, güzel bir kız bebecik, örgülü saçlı, üzerinde küçük bir Avusturyalı köylü entarisi.

VALENTIN (Çoktandır kafasındaki bir soruyu sormak için bu fırsattan yararlanır.): Bir şey öğrenmek istiyorum... Fiziksel olarak sen en az benim kadar erkeksin.

MOLINA: Hıh-hı...

VALENTIN: Neden acaba bir erkek gibi... davranmayı düşünmüyorsun hiç? Kadınlara karşı demek istemiyorum, onlar seni çekmiyorsa, bir başka erkeğe karşı.

MOLINA: Hoşlanmıyorum. Bu durumumdan hoşlanıyorum o kadar.

VALENTIN: Peki, bir kadın olmak hoşuna gidiyorsa... bu nedenden dolayı kendini eksikli hissetmemelisin. (MOLINA susar.) Yani, demek istiyorum ki, böyle olmaktan hoşlanıyorsun diye bir şeyler ödemek ya da biri için bir şeyler yapmak gereğini duymamalısın. Boyun eğmek... zorunda değilsin.

MOLINA: Ama bir erkek benim kocamsa... emirleri onun vermesi, kendisini iyi hissetmesi gerek, bu normal.

VALENTIN: Hayır, kadın ile erkek her konuda eşit olmalı.
Yoksa bu sömürüye girer.

MOLINA: Ama, öyle olunca bu işin heyecanı kalmaz.

VALENTIN: Neyin?

MOLINA: Gerçekten bilmek istiyorsan söyleyeyim... Bir erkek kollarını sana doladığı zaman biraz korkmalısın, bu işin heyecanı oradadır.

VALENTIN: Öyle bir madik var ki bu işte. Kim soktu kafana bu düşünceyi?

MOLINA: Ben öyle hissediyorum.

VALENTIN: Sen hep böyle hissetmiyordun, sana bunu öğrettiler. Kadın olmak demek... kurban... olmak demek değildir. Felaket acı vereceğini bilmesem o işi senin bana yapmanı isterdim, maço olmanın insana hiç kimsenin üzerinde hiçbir hak vermediğini göstermek için.

MOLINA (*Canı sıkkın*): Bu konuşma bizi bir yere götürmeyecek.

VALENTIN: Götürür götürür, ben konuşmamız gerektiği kanısındayım.

MOLINA: Ama, ben istemiyorum, o kadar. Lütfen, rica ederim.

GARDİYANIN SESİ: Mahkûm Luis Alberto Molina, görüş yerinde ziyaretçiniz var.

(*Kapı açılır, banddan müdürün sesi duyulurken MOLINA dışarıya çıkar; VALENTIN kitaplarına dönmekten hoşnuttur.*)

MÜDÜR'ÜN SESİ: Merhaba, canım, beni şefine bağlar mısın, lütfen... Nasılsın? Oralarda ne var, ne yok? Burada? Hiç... Evet, ben de bunun için aradım. Birkaç dakika sonra onu göreceğim... Evet, anlıyorum. Planladığınız o büyük karşı saldırıya geçmeden önce verilere gereksiniminiz var... Ya Molina bize henüz bir şey öğrenememişe? Onu ne yapayım?.. Sahi mi?.. Bugün salıveriyoruz ha?.. Neden bu kadar çabuk? Doğru, kaybedecek zaman yok.

Anlıyorum, öteki ona bir mesaj verirse, Molina bizi doğru berikinin arkadaşlarının saklandığı yere götürecektir... Anlıyorum, yalnız kalmalarına fırsat vermeli ki, bizimki onun ağzından bir şeyler alabilsin... Dikkatli olmalıyız, Molina izlendiğini bilmiyor... Bu sapıkların nasıl davranacağı belli olmaz.

(*MOLINA hücreye geri döner; tam bir eziklik içindedir.*)

MOLINA: Zavallı Valentin, ellerime bakıyorsun.

VALENTIN: O anlamda bakmadım.

MOLINA: Zavallı çocuğum, gözlerin seni ele verdi...

VALENTIN: Böylesine bir dil.

MOLINA: Bana paket falan yoktu. Kusura bakma. Ah, Valentin...

VALENTIN: Ne oldu?

MOLINA: Ah, bilmiyorsun...

VALENTIN: Ne oldu? Söyle!

MOLINA: Bugün çıkıyordum.

VALENTIN: Bu hücreden mi? Amma gıcık iş...

MOLINA: Hayır, çıkıyorum. Özgürüm.

VALENTIN: Hayır...

MOLINA: Şartlı olarak serbest bırakıyorlar.

VALENTIN (*Beklenmedik bir sevinç gösterir.*): Ama, bu harika bir şey...

MOLINA (*Bütün olup bitenler kadar VALENTIN'in tepkisine de şaşırır.*): Bilmiyorum...

VALENTIN: Ama inanılmaz bir şey... Bundan daha iyi ne olabilir!

MOLINA (*Buna adamakıllı şaşırır*): Benim adıma bu kadar sevinmen hoşuma gitti.

VALENTIN: Senin için de, başka bir şey için de, bu harika! Sana söz veriyorum, hiçbir tehlikesi de yok.

MOLINA: Sen neden söz ediyorsun?

VALENTIN: Bak... Olağanüstü bir eylem planı düşündüm-

dü ve bunu bizimkilere ulaştıramamak beni kahrediyordu. Ne yapsam da iletsem diye düşünüp duruyordum... Şen şimdi bu olanağı bana gümüş tepside sunuyorsun.

MOLINA (*Şaşkınlıktan donar.*): Bunu yapamam, sen delirmişsin.

VALENTIN: On saniyede ezberlersin. Öylesine kolay.

MOLINA: Şartlı koyuveriyorlar, böyle bir şey yaparsam beni sonsuza kadar içeri tıklarlar.

VALENTIN: Sana yemin ederim bir tehlike yok.

MOLINA: Lütfen, tek söz bile duymak istemiyorum. Ne kim oldukları, ne nerede oldukları, hiçbir şey.

VALENTIN: Benim de bir gün dışarı çıkmamı istemiyor musun?

MOLINA: Buradan mı?

VALENTIN: Evet, özgür olmamı.

MOLINA: Bundan daha çok istediğim bir şey yok. Ama sana söylüyorum, kendi iyiliğin için... Bunu yapamam, beni yakalarlarsa konuşurum.

VALENTIN: Yoldaşlarım benim sorumluluğum, senin değil. Bak, tek yapacağın şey buradan çıktıktan sonra birkaç gün bekleyip bir telefon kulübesinden birine telefon etmek. Sahte bir yerde buluşmayı kararlaştırmak.

MOLINA: Sahte bir yer mi?

VALENTIN: Yer adları şifreli; örneğin, Saray Sineması dediğin zaman bu belli bir alandaki belli bir bank demektir.

MOLINA: Korkuyorum.

VALENTIN: Sana her şeyi açıkladığım zaman korkmayacaksın.

MOLINA: Ama ya telefon dinlenirse? Mahvolurum!

VALENTIN: Hayır, herhangi bir telefon kulübesini kullanacaksın, sesini de değiştirirsin, dünyanın en kolay şeyi, sana gösteririm. Bin türlü usulü var, ağzına bir şeker atarsın, dilinin altına bir kürdan koyarsın...

MOLINA: Hayır!

VALENTIN: Ne dersen de. (*MOLINA bitkin bir durumda kendini yatağına atar, başını yastığına gömer.*) Bana bak, lütfen.

MOLINA (*Ona bakmaksızın*): Söz verdim, kime verdim bilmiyorum, pek inandığımdan değil, ama galiba Tanrı'ya verdim.

VALENTIN: Eee...

MOLINA: Buradan çıkarsam hayatımı anneme bakmaya adayacağım, diye yemin ettim. Bunu yapmak için her şeyi feda ederim. Amacım var.

VALENTIN: Çok cömertçe bir şey, önce başka birini düşünmek.

MOLINA: Ama, doğru mu böyle yapmak? Her zaman elim boş kalıyorum...

VALENTIN: Annen var, ona karşı sorumlusun, ona bakmak zorundasın.

MOLINA: Bak, ama annemin kendi hayatı var, o hayatını yaşadı, bir kocası vardı, bir oğlu... Şimdi yaşlı, hayatı bitti sayılır.

VALENTIN: Ama hâlâ yaşıyor.

MOLINA: Ben de öyle... ama benim hayatım ne zaman başlayacak? Ne zaman benim de bir şeylerim olacak?

VALENTIN: Dışarda yepyeni bir hayata başlayabilirsin.

MOLINA: Benim tek istediğim şey seninle kalmak. (*VALENTIN susar.*) Seni utandırıyor mu, böyle demem?

VALENTIN: Hayır... şey, evet. Evet, beni gerçekten biraz utandırıyor.

MOLINA: Bu haberi dışarıya götürürsem daha çabuk mu çıkarsın buradan?

VALENTIN: Davaya hizmet etmenin bir yolu bu.

MOLINA: Ama, seni biraz olsun daha erken koyuvereceklerini söylemiyorsun. Devrimin daha erken olmasına yar-

dım edeceği kanısındasın.

VALENTIN: Evet, Molina... Bu konu için endişelenme, daha sonra tartışırız.

MOLINA: Her şeyi tartışacak zaman var.

VALENTIN (*Şaka yapmaya çalışır.*): Üstelik, panter filmi- nin sonunu dinlemek istiyorum.

MOLINA: Acıklı bir sonu var.

VALENTIN: Neden?

MOLINA: Çok yanlış olan bir kadın. (*Her zamanki ince alaycılığıyla*) Bizim gibi yanlış kadınların sonu acıklı olur.

VALENTIN (*Güler.*): Peki, ya psikiyatrist? Sonunda kıza sa- hip oluyor mu?

MOLINA: Hayır, kız ona sahip oluyor! Ama dur!... Senin düşündüğün şey bu değil.

VALENTIN: Beni öldürüyor mu?

MOLINA: Filmde evet. Gerçek hayatta hayır.

VALENTIN: Devam et.

MOLINA: Hepsi bu kadar. Irena gittikçe daha kötüleşir, öteki kıza deli gibi kıskanmaktadır ve onu öldürmeye çalışır. Ama ötekisinin şansı yardım eder ve o kaçıp kurtulur. Sonra bir gün, umutsuzluk içindeki koca, psikologu karısı yokken evlerine davet eder. Ama bir karışıklık olur ve psikolog geldiğinde Irena evde yalnızdır. Bunun üzerine psikolog bundan yararlanarak onu yakalayıp öper. Ve kız hemen bir pantere dönüşür. Koca eve gelinceye kadar adamcık kanlar içinde ölür. Bu arada Irena hayvanat bahçesine gider, gecedir, hayvanat bahçesinde yalnızdır, doğruca panterin kafesine yürür. O gün öğleden sonra hayvan bakıcısının yanlışlıkla kapıda unuttuğu anahtarı almıştır. Kafese doğru yürür, bambaşka bir dünyada gibidir. Koca da polislerle birlikte son hızla oraya gelmektedir. Irena panterin kafesinin kapısını açar, hayvan hemen onun üzerine atlayıp bir vuruşta onu öldürür. Polis siren-

lerinin sesini duyunca ürker, kafesten kaçarak sokağa çıkar, bir arabanın altında çığnenererek ölür.

VALENTIN: Molina'cık, seni özleyeceğim.

MOLINA: Filmlerimi, elbette.

VALENTIN: Elbette.

MOLINA: Senden bir aylık armağanı isteyecektim. Hiç yapmadığımız bir şey, oysa daha kötülerini yaptık.

VALENTIN: Ne?

MOLINA: Bir öpücük.

VALENTIN: Doğru, bunu hiç yapmadık..

MOLINA: Ama tam ben ayrılmadan önce.

VALENTIN: Peki.

MOLINA: Neden beni hiç öpmedin?... Bu düşünce seni tiksindirdi mi?

VALENTIN: Hım... Belki de bir pantere dönüşmeden korkmuşumdur.

MOLINA: Ben panter kadın falan değilim.

VALENTIN: Elbette öyle.

MOLINA: Bir panter kadın olmak çok acıklı bir şey, kimse seni öpemez ya da seninle bir şey yapamaz.

VALENTIN: Sen örümcek kadınsın, erkekleri ağına düşürüyorsun.

MOLINA (*Gururu okşanmış.*): Ne hoş! Bunu sevdim.

VALENTIN: Şimdi bana bir konuda söz ver: İnsanları sana saygılı davranmaya zorlayacaksın, kimse senin sana kötü davranmasına, seni sömürmesine izin vermeyeceksin...

Söz ver bana, hiç kimsenin seni tepelemesine izin verme.

GARDİYANIN SESİ: Mahkûm Luis Alberto Molina, eşyalarını hazırla.

MOLINA: Valentin...

VALENTIN: Efendim?

MOLINA: Hiç... Hiç... (*Duraksama*) Valentin...

VALENTIN: Ne var?

MOLINA: Hiç, saçmalık işte...

VALENTIN: Daha önce benden istediğin şey mi?

MOLINA: Ne?

VALENTIN: Öpücük.

MOLINA: Hayır, başka bir şeydi.

VALENTIN: Şimdi seni öpmemi istemiyor musun?

MOLINA: Evet, seni tiksindirmezse.

VALENTIN: Beni deli etme. *(MOLINA'nın yanına gidip onu utangaç bir biçimde ağzından öper.)*

MOLINA: Teşekkür ederim.

VALENTIN: Ben teşekkür ederim. *(Uzun duraksama.)*

MOLINA: Valentin...

VALENTIN: Ne var?

MOLINA: Yoldaşlarına söylemek istediğin ne varsa hepsini bana söyle.

VALENTIN: Nasıl istersen.

MOLINA: Yapmam gereken ne varsa onları da söylemelisin.

VALENTIN *(Onu kollarından tutar.)*: Peki. Demin söylemek istediğin şey bu muydu?

MOLINA: Evet.

VALENTIN *(Daha da sıkar.)*: Beni ne kadar mutlu ettin anlatamam. Numara 323-1025.

(Bolero müziği başlar ve yapılacakları anlatan VALENTIN'in sesini boğar. MOLINA ile VALENTIN yavaşça ayrılırlar. MOLINA eşyalarını bir sırt çantasına doldurur. Görülür biçimde kederlidirler: MOLINA kafasını yaptığı işe veremez bir türlü, VALENTIN çaresizce ona bakmaktadır. Bütün bunlar olurken banda alınmış sesleri duyulur.)

MOLINA'NIN SESİ: Valentin, burada çıktıktan sonra bana ne oldu?

VALENTIN'İN SESİ: Polis seni sürekli gözetledi, telefonunu falan dinledi. İlk telefonun bir amcadan geldi, isim ba-

bandan, sana küçük çocuklarla sağda solda dolaşmamamı söyledi. Ona hak ettiği yanıtı verdin, siktiri çektin, çünkü hapishanede onurun ne olduğunu öğrenmiştin. Arkadaşlarının telefon etti, onları Greta, Marlene, Marilyn diye çağırdın, polis bunun şifre olabileceğini düşündü. Ve her gece pencereden dışarıya, hep aynı yöne baktın.

MOLINA'SESİ: Hangi yöne?

VALENTIN'İN SESİ: Bu hapishaneye doğru. Baktığın yer burasıydı. Bir gün benim yoldaşlarımla buluştun, ama polis seni izliyordu ve tutuklandın. Yoldaşlarım kaçmak için bindikleri arabadan seni vurdular, yakalanacak olursan bunu yapmalarını istemiştin. Hepsi bu... Peki ben, Molina, bana ne oldu?

MOLINA'NIN SESİ: Sana işkence ettiler çok... Yaraların mikrop kaptı. Bir doktor sana acıdı ve gizlice morfin verdi ve sen bir düş gördün.

VALENTIN'İN SESİ: Ne düşü?

MOLINA'NIN SESİ: Düşünde Marta'yı gördün; onu içinde, göğüs kafesinin içinde taşıyormuşsun ve kimse senden ayıramazmış bir daha. Benim başıma gelen şeye, yani ölüme üzümlüp üzülmeyişini sordu sana Marta, senin yüzünden ölmüştüm çünkü.

VALENTIN'İN SESİ: Ben ona ne dedim?

MOLINA'NIN SESİ: Bencilce olmayan, soylu bir amaç için öldüğümü söyledin. Hayır, hiç de öyle değil, dedi sana, film kahramanı bir kadın gibi ölmek için kendimi feda ettiğimi söyledi. Bunu benden başka hiç kimsenin bilemeyeceğini söyledin sen. Düşünde hapishaneden kaçtın, bir süre sonra acıktın, vahşi bir adaya geldin, vahşi bir ormanın içinde örümcek bir kadınla karşılaştın, kadın sana yiyecek verdi. O ıssız ormanın içinde öylesine yalnız ve üzgündü, ama sen savaşımını sürdürmek zorundaydın, örümcek kadının verdiği besleyici yiyeceklerle gücünü

topladığına göre yoldaşlarının yanına dönmeliydin.

VALENTİN'İN SESİ: Peki sonunda polisten kaçmayı becerdim mi, yoksa beni yakaladılar mı?

MOLINA'NIN SESİ: Hayır, sonunda adadan ayrıldın, yoldaşlarının savaşımına katılacağı için öylesine seviniyordun ki, çünkü kısa bir düştü bu, ama çok mutlu bir düş...

(MOLINA eşyalarını toplamayı bitirmiştir, sobayı ve yemek aynıklarını orada bırakır. Elini VALENTİN'e uzatır, VALENTİN sertçe sikar, MOLINA çıkar.)